

ЖЕТА

ЧАСОПИС

4/152 КВІТЕНЬ 2019

ЛЬВІВСЬКА АРХІЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

У Хрестопоклонну неділю вулицями Львова пройшла Хресна Дорога

31 березня, у Хрестопоклонну неділю, вулицями Львова традиційно пройшла загальноміська Хресна Дорога.

Саме Хрестопоклонна неділя щороку об'єднує у щирій молитві під знаком святого і Животворного Хреста Господнього вірних нашої Церкви. Цьогоріч Хресна Дорога вулицями міста була присвячена Року Родини, який проголосила Всеукраїнська рада Церков, а також вшануванню постаті блаженного священномученика Климентія (Шептицького) з нагоди 150-літнього ювілею з дня його народження.

Текст Хресної Дороги створила Львівська духовна семінарія Святого Духа, поєднавши розважання над страстями Христа із роздумами над покликанням християнської родини та даром життя великих сподвижників Христової віри. За основу розважань взято тексти Хресної Дороги кардинала Джанфранко Равазі, а доповнили їх спогади про блаженного священномученика Климентія та глибинні твердження про святість родини, зокрема, і з послань Праведного Митрополита Андрея. Праці цих великих мужів віри в особливий спосіб доповнили моління Хресної Дороги та пошанування святого Хреста прикладом святості у сьогоденні.

Молитовна хода розпочалася біля храму св. Архистратига Михаїла (вул. Винниченка, 22) і пройшла звичним маршрутом через площу Митну, проспект Свободи та вулицю Листопадового Чину. Очолили моління Високопреосвящен-

ний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, та Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, а долучилося до них численне духовенство та вірні Львівської архієпархії. Молитву супроводжували співом семінаристи Львівської духовної семінарії Святого Духа. З нагоди Року Родини малий процесійний хрест у цій ході несли сім'ї. Серед них – сім'я о. Тараса Мирки, в'язничного капелана. Ця хресна хода в особливий спосіб також стала молитвою за мир в Україні та кожній родині, за благословення та мудрість нашого народу.

Завершилася Хресна Дорога на площі святого Юра перед пам'ятником Праведному Митрополиту Андрею. На завершення велелюдної ходи владика Ігор звершив молитву Праведного Митрополита Андрея за українську родину та уділив архиєрейське благословення усім присутнім, подякувавши їм за чисельну присутність та щирі молитви. У завершальному слові митрополит також наголосив на особливому значенні цієї молитви у часі вибору, в якому треба покладатися на Творця: «Господи, дай нам віру і любов, мужність, силу молитви звершувати добрі справи. Боже, благослови нас провідником доброго серця».

На завершення уся спільнота звершила духовний гімн «Боже великий, єдиний», а митрополит закликав усіх і надалі долучатися до всієї міської вервиці та Хресної Дороги.

Прес-служба курії Львівської архієпархії

Великопосні реколекції для добродійок Львівської митрополії

16 березня у Львівській духовній семінарії Святого Духа відбулися Великопосні реколекції для добродійок Львівської митрополії. Архиєрейську Божественну Літургію з цієї нагоди очолив Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, у співслужінні із синкелом у справах духовенства, протопресвітером Юрієм Чудяком та о. Миколою Процівим. Архиєрей виголосив також духовне слово на прикладі суботнього уривку Євангелія, закликавши учасниць реколекцій до служіння ближнім у Господньому милосерді: «З кожного повчання нам необхідно чогось навчитися і з цих реколекцій взяти щось на озброєння своєї душі. Насамперед слід практикувати милосердя до ближніх, давати милостиню з того, що маємо; нікого не судити, завжди чинити добро, не керуватися поглядом народу, а мати стійкий духовний хребет! Використовувати кожну хвилину, щоби зростати у Божій любові! Повторяймо зі святим апостолом Павлом: «Дякую Богові, якому я служу, як і мої предки, чистим сумлінням і згадую тебе безперестанно, вночі й удень у моїх молитвах» (2 Тм. 1, 3)».

Духовні науки про любов Бога Отця до своїх дітей на прикладі Міхаль, доньки царя Самуїла, розглянувши уривки книг I Самуїла, II Самуїла, I Хронік, провадив ієромонах Йоан Лубів, ЧСВВ. У другій науці реколектант розкрив тему про особисте спасіння кожної особистості, яке дарував людству Ісус Христос. Про важливість тісної співпраці з моїм особистим Спасителем: я і Христос. Третя наука була присвячена дії Святого Духа в житті християнина.

Велика подяка ректору Львівської духовної семінарії Святого Духа за чудову організацію дня духовної віднови добродійок.

Повідомила п. Віра ЦЕНГЛЕВИЧ, голова Катехитичного центру Львівської архієпархії

Дияконське рукоположення на Святоюрській горі

24 березня в Архикатедральному соборі святого Юра Високопреосвященний Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор рукоположив у дияконство Василя Гаранджу.

Того дня митрополит очолив Архиєрейську Божественну Літургію у співслужінні сотрудников собору. Розважаючи над євангельською подією оздоровлення недужого в Капернаумі, він зауважив: «Господь любить усіх, навіть грабіжників, зрадників, вбивць та усяких великих грішників. Це правда, але Він очікує каяття, примирення грішної особи з Ним. Такий простий, доступний та легкий акт духа – каяття, через яке людина отримує запевнення від Бога про вічний рай. Використовуймо час Великого посту, щоби знову, наново, ставати перед Господом на коліна, який словами священника у тайні Сповіді усім розкаяним особам радо відпускає гріхи. Господь всім, хто кається й просить Його прощення, охоче прощає».

Митрополит також закликав молитися за новопоставленого диякона та священство загалом, щоби гідно сповняти служіння на славу Богу та добро вірних.

Прес-служба курії Львівської архієпархії

Міжнародна наукова конференція з партикулярного права Східних Церков

26-27 березня у Львові відбулася міжнародна наукова конференція з канонічного права на тему: «Сучасний розвиток законодавства Східних Католицьких Церков». Науковий захід, організований спільними зусиллями кафедри пасторальної теології Українського католицького університету (Львів), Канонічного відділу Патріаршої курії УГКЦ та Товариства українських каноністів, зібрав у стінах філософсько-богословського факультету спеціалістів з канонічного права з України, Угорщини, Румунії та Італії. Учасники конференції обговорювали актуальну як з наукової, так і з душпастирської точки зору тему розвитку власного церковного законодавства в помісних Східних Католицьких Церквах.

З доповідями на конференції виступили єпископ Джорджіо Галларо (Італія), професори Вілліам Блайзіффер (Румунія), Петер Шабо (Угорщина), Томаш Хорват (Угорщина) та Андрій Танасійчук (Україна). Кожен з доповідачів представив учасникам наукового форуму актуальні проблеми розвитку партикулярного права власних Церков. В свою чергу, про важливість, актуальний стан розвитку помісного права УГКЦ та процесу кодифікації повного його збірника були висвітлені в доповіді о. д-ра Андрія Танасійчука. В ній автор не лише окреслив історію та сучасний стан процесу опрацювання єдиного збірника церковного законодавства УГКЦ, але й акцентував увагу присутніх на деяких актуальних проблемах, які сьогодні виникають перед українською Церквою в площині канонічного права, та запропонував можливості їхнього вирішення.

Важливо зазначити, що після кожної доповіді відбувалася дискусія, до якої долучалися всі учасники зустрічі.

На закінчення головний організатор форуму о. д-р Михайло Димид, професор канонічного права при УКУ, зазначив, що проведення такої міжнародної наукової конференції у Львові дало можливість українським каноністам запозичити досвід представників інших Східних Католицьких Церков, який згодом вони зможуть використати для подальшої успішної праці. Також ця наукова зустріч стала позитивним свідченням інтенсивного розвитку української каноністики.

Прес-служба канонічного відділу Патріаршої курії УГКЦ

Митрополит звершив парастас за п. Оксаною Гайовою

13 березня в каплиці храму св. Архистратига Михаїла (м. Львів, вул. Винниченка, 22) відбувся парастас за п. Оксаною Гайовою, дослідницею спадщини Праведного Митрополита Андрея та блаженного священномученика Климентія. Очолив похоронне моління Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, вшанувавши покійну також подячним словом за віддану працю.

Митрополит відзначив певному та сумлінну працю дослідниці, яка своєю скромністю та самопожертвою звершила колосальне вивчення та оприлюднення спадщини Праведного Митрополита Андрея. Крім того, вона всіляко популяризувала цю постать через працю під час наукових конференцій та в публічних виступах. «Архів дійсно став улюбленим місцем її праці. Це була її, Оксанина, втіха – перебувати в архіві. Була задоволена своєю роботою, ніколи жодним словом нарікання не обмовилася на своїх працівників архіву. Віддавала своїй улюбленій роботі усі сили і час, – відзначив архиєрей. – Оксана – автор науково-документальних фільмів, для прикладу, «Крипта: Душі їх у блаженстві перебуватимуть». І її душа відійшла у вічність, щоби перебувати у блаженстві. Хай милостивий Господь простить світлої пам'яті Оксани усі її свідомі й невідомі провини та упокоїть її душу у місці світлому, квітучому, спокійному, звідки відійшов біль, печаль та зітхання. Ми пам'ятатимемо тебе, добра наша Оксано! Вічна тобі пам'ять!»

Поховали пані Оксану Гайову на її малій батьківщині – у с. Нижній Вербіж на Коломийщині.

Великопосні реколекції для викладачів та студентів ВНЗ м. Львова

22-25 березня у Свято-Успенській Унівській лаврі Студійського уставу відбулися великопосні реколекції для викладачів та студентів вищих навчальних закладів Львова. Реколектантом для викладачів був отець Тарас Жеплинський, викладач та капелан Національного університету «Львівська політехніка». Темою реколекцій він обрав «Добро починається з тебе».

Реколектантами для студентів стали о. Іван Дулиба, духівник Львівської духовної семінарії Святого Духа, та студентський капелан о. Роман Довгань. Вони обрали актуальні теми для молоді, а саме – як молодій особі прожити піст та приготуватися до Христового Воскресіння.

Тривали реколекції з вечора п'ятниці до вечора неділі. Протягом цього часу учасники мали можливість розважати над духовними науками, долучитися до спільних молитов та богослужень, поспілкуватися та приємно провести час в Унівській лаврі.

Джерело: Центр студентського капеланства ЛА УГКЦ

Відбулася нічна проща родин до Страдчу

23-24 березня, вже традиційно в часі Великого посту, відбулася нічна проща родин з собору святого Юра до відпустового місця у с. Страдч. Ця проща відбувається з благословення Високопреосвященного владыки Ігоря, Архієпископа і Митрополита Львівського.

В Архикафедральному соборі святого Юра паломники звершили акафіст до Страстей Христових та з благословенням вирушили у дорогу. До Страдчу рушило близько 400 осіб з духівником прощі отцем Тарасом Фітьом. Також до них долучився духівник прощі «Самбір-Зарваниця» о. Антон Борис. Біля могили о. Д. Блажейовського на Янівському цвинтарі паломники помолились панахиду.

Під час прощі семінаристи Роман Сапо, Юліан Романчук, Максим Ханас та Назар Пришляк проводили катехизи; також свої науки дав і отець Антон. В дорозі прочани молилися вервицю та численні інші моління, співали та свідчили; крім того, була можливість приступити до Таїнства Покаяння. У приміщенні школи села Рясна-Руська традиційно відбувся перепочинок.

Вранці 24 березня прочани увійшли до с. Страдч, де о. Тарас Фітьо звершив Божественну Літургію, а всі інші священники парафії сповідали, щоби кожен учасник прощі мав можливість приступити до Пресвятої Євхаристії. Відтак паломники пройшли Хресну Дорогу.

Учасники складають щиру подяку всім організаторам прощі, ведучим та духівникам.

Джерело: palomnyk.at.ua

Зустріч настоятелів і настоятельок спільнот інститутів богосвяченого життя

21 березня в конференц-залі Митрополичих палат (м. Львів, пл. Св. Юра, 5) відбулася зустріч настоятелів і настоятельок спільнот інститутів богосвяченого життя, які сповняють своє служіння на території Львівської архієпархії УГКЦ. Головною темою зустрічі стало представлення й обговорення документу «Основні положення щодо трактування випадків статевого зловживання стосовно неповнолітніх з боку духовенства», який нещодавно був затверджений Синодом Єпископів Києво-Галицького Верховного Архієпископства УГКЦ та Єпископською конференцією РКЦ в Україні.

Відкриваючи зустріч, синкел у справах монашества ерм. Юстин Бойко звернув увагу на важливість та актуальність теми. «Сьогодні Христова Церква у світі стоїть перед дуже непростими викликами, на які немає наперед готової відповіді. Але Христос залишив нам найкращу пораду – тривати у правді, незалежно від того, якою б болісною вона не була. Діти і неповнолітні є першими адресатами Євангелії, вони є улюбленим середовищем самого Ісуса. На превеликий жаль, ми є свідками того, як різного роду негідні служителі Христової Церкви завдали їм великої кривди. Церква є святою і грішною. Святою вона є через те, що її заснував сам Син Божий, а грішною через те, що її складають грішні люди. Нашим завданням є очищувати оту людську частину Церкви своїм праведним життям і молитвою», – наголосив він.

Після цього ерм. Сава Масник широко представив усім присутнім проблематику статевого зловживання стосовно неповнолітніх та подав рекомендації щодо практичних кроків для запобігання цьому явищу.

У Польщі відбувся конференція-вишкіл для єпископів

18-21 березня в Європейському центрі комунікації і культури, що у Варшаві (Польща) відбулася конференція-вишкіл для єпископів та їхніх помічників. Тема, над якою роздумували та працювали учасники – «Управління персоналом», стосунки з пресвітерами, монашеством і мирянами. У вишколі взяли участь представники з Латвії, Польщі, Білорусі, Росії, Словаччини, США, України.

Делегацію від Львівської архієпархії УГКЦ очолював Преосвященний владыка Володимир (Груца) в супроводі синкела у справах мирян о. Павла Цвюока, синкела капеланського служіння о. Степана Суса, священників-капеланів о. Тараса Михальчука, о. Андрія Хомишина та о. Богдана Кулика.

Впродовж чотирьох днів учасники міжнародної конференції слухали доповідачів, які мають чималий управлінський досвід. Спеціальним гостем вишколу був єпископ епархії Стойбегвіль (США) Преосвященний Джефрі Монфортон, який очолює Допомогову фундацію Конференції американських єпископів для Східної та Центральної Європи.

Поміж щільним розкладом доповідей, дискусій і ділення досвідом присутні особливу увагу уділяли спільній молитві та розважанню над Словом Божим.

Прес-служба курії Львівської архієпархії

Патріарх УГКЦ: Прагнення молитися

в Софійському соборі – це мати доступ до своїх джерел, а не право на нерухомість

Глава УГКЦ Святослав Шевчук в інтерв'ю ОВОЗ TV прокоментував ситуацію, що склалася довкола собору Святої Софії у Києві.

«Для нас, греко-католиків, не йдеться про право на нерухомість, а визначальними є дві речі – цінності та стосунки. Коли ми говоримо про собор Святої Софії, то маємо на думці певні християнські цінності, християнське коріння європейської української цивілізації, а не храм, не нові місця для богослужіння», – цитує Патріарха Святослава РІСУ з посиланням на прес-службу УГКЦ.

«Якщо йдеться про дискусію довкола Софійського собору та про можливість звершувати богослужіння різним Церквам, то скажу щиро, ця дискусія мені дуже не подобається. Адже вона набула нецерковного характеру», – додав Предстоятель УГКЦ.

За словами духовного лідера греко-католиків, собор Святої Софії – наша київська християнська спадщина – є спільним майданчиком, де всі спадкоємці можуть зустрічатися, бути присутніми. Тож тепер ця дискусія мусить перерости у відкриття наших спільних коренів.

«Якщо ми говоримо про цінності чи християнське коріння, то хочемо звернути увагу, що Свята Софія – це не лише храм, а певна цивілізаційна матриця Київського християнства, це божественна мудрість. Тому можна посідати Софійський собор, та не мати Софії Київської», – зауважив Глава Церкви.

Він зауважив, що питання християнського коріння (європейського й українського цивілізаційного простору) тепер є в небезпеці.

«Чому я говорю, що ці цінності є під певною загрозою? Бо, з одного боку, ми бачимо, що привласнити собі такого типу коріння хоче ідеологем «руського міра», яка по-своєму інтерпретує зміст християнських засад у сучасному державному, культурному чи цивілізаційному просторі. З іншого боку, певні уявлення про європейськість (які, на жаль, вже поширені в Україні) полягають у відмові від християнського фундаменту та цінностей... На моє глибоке переконання, і те, і те – хибні твердження. І от коли ми говоримо про святософійські цінності, то маємо на увазі фундамент, засаду нашого церковного, громадського буття. Це нам потрібно оживлювати, відкривати і втілювати в життя. На жаль, часто лунає така думка: хто посідає Софію, той посідає Україну – тут йдеться про посідання Софійського собору. Я думаю, що це дуже небезпечна теза», – наголосив очільник греко-католиків.

Глава УГКЦ зазначив, що прагнення молитися в Софійському соборі – це прагнення мати доступ до своїх джерел.

«Ми просили про можливість там побувати. На жаль, органи державної влади можуть іноді приймати рішення, яких ми вповні не розуміємо. Наше прагнення було вмотивованим. Проте ми поважаємо позицію нашої держави та православних братів. Сподіваємося, що в усіх наших міркуваннях, спілкуванні на перше місце буде виходити те, що нас єднає, а не роз'єднує», – наголосив він.

Окрім цього, Блаженніший Святослав сказав, що УГКЦ хотіла показати, що вона теж є спадкоємицею цієї традиції. Софійський собор важливий і для греко-католиків. Це було вагомою підставою, чому УГКЦ склала прохання 7 квітня в соборі здійснити Літургію.

«На мою думку, міжцерковні відносини повинні пережити докорінне переродження, трансформацію... Ми повинні бачити одне одного не як конкурента, а як співбрата... Варто зазначити, що ми мали багато подій у Софії Київській. Остання подія, яку ми переживали в цьому соборі, – це презентація Галицького Євангелія 1144 року. Ба більше, я мав тоді за честь завітати і подарувати це Євангелія Патріархові Філарету і тодішньому очільнику УАПЦ Митрополитові Макарію. Це не вперше, коли ми присутні там, проводимо події та заходи», – нагадав Глава УГКЦ.

Джерело: «Релігійна правда»

ББлаженніший Святослав зустрівся з представниками Духовного управління мусульман України

19 березня Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у патріаршій резиденції в Києві зустрівся з делегацією Духовного управління мусульман України муфтії України шейх Ахмед Тамім і його заступник шейх Рустам Гафурі. Від Української Греко-Католицької Церкви на зустрічі був протоієрей Ігор Шабан, голова Комісії УГКЦ з міжконфесійних та міжрелігійних відносин.

Однією з основних тем обговорення був нещодавній історичний візит Папи Франциска до Об'єднаних Арабських Еміратів, куди він прибув задля побудови мостів миру і братерства. На початку лютого в м. Дубаї зібралося понад 400 представників різних світових релігій. Як поважний гість та учасник зустрічі від імені мусульман України у Міжрелігійному форумі брав участь муфтії України шейх Ахмед Тамім, який також підтримав спільний «Документ про людське братерство задля всесвітнього миру та спільного співжиття» – спільну декларацію, що була підписана Папою Франциском і Великим Імамом Аль-Азгар Ахмадом Аль-Таїбом. Вважається, що це не лише поворотний момент християнсько-мусульманських стосунків, а й промовисте послання на міжнародній арені.

Аналізуючи документ, муфтії підкреслив, що мусульмани України також заохочують представників різних релігій, культур та працівників медіа наново відкривати та поширювати цінності миру, справедливості, добра, краси, людського братерства та спільного співжиття і стверджують, що серед найважливіших причин кризи сучасного світу є віддалення від релігійних цінностей.

Муфтії України зазначив, що є люди, які представляють іслам як релігію агресії і тероризму, але це, на його переконання, звичайна брехня, адже іслам завжди вчить поширювати добро, працювати на благо людей і засуджує злочини екстремістських рухів. На думку шейха Таміма, Україна відрізняється від багатьох європейських держав: тут мусульмани зуміли налагодити добрі взаємини із суспільством та розвивають свою любов до батьківщини.

У відповідь Блаженніший Святослав подякував делегатам ДУМУ за щирість і відкритість до діалогу та відзначив, що Українська Греко-Католицька Церква намагається шукати в іншій особі брата, якого слід любити та підтримати, єднатися та спільно трудитися для миру.

Зважаючи на те, що шейх Ахмед входить до Ради мусульманських мудреців (спеціального органу, членами якого є провідні ісламські вчені зі всього світу), і те, що він працює на міжнародній арені, Блаженніший Святослав переказав через нього щирі співчуття постраждалим від терористичних атак у Новій Зеландії. «Прошу передати мій глибокий жаль, скорботу і слова потіхи тим, кого зачепила ця трагедія», – мовив Глава і Отець УГКЦ.

На завершення Блаженніший Святослав подарував учасникам зустрічі ювілейне видання про Українську Греко-Католицьку Церкву та побажав Духовному управлінню мусульман України розвитку, миру і процвітання.

Департамент інформації УГКЦ

Новий душпастирський осередок для вірних УГКЦ у Німеччині

У місті Вольфсбург в Нижній Саксонії для добра вірних УГКЦ засновано новий душпастирський осередок: з благословення владики Петра Крика, Апостольського екзарха в Німеччині та країнах Скандинавії, та завдяки співпраці з Католицькою Церквою у Німеччині, отець-декан Роман Максимців заснував громаду святого Бенедикта, яка покликана надати душпастирський супровід вірним УГКЦ.

Душпастирство передбачає навчання катехизи для дітей та молоді, згуртування людей у передаванні віри. Перше богослужіння відбулося у неділю, 10 березня.

«Духовним покровителем громади обрано святого Бенедикта, який є святом, що жив у часі ще неподіленої Церкви (480-547). Згадаємо цього святого в літургійному календарі 27 березня. Одним із основних правил святого є: «Єдиному Богу прагну сподобатись». Святий Бенедикт буде нам добрим взірцем духовного життя – молитви і праці (ora et labora)», – сказав у коментарі о. Роман Максимців.

Ікону святого Бенедикта для парафії написав іконописець німець Burkhard Klein.

Джерело: Департамент інформації УГКЦ

Чотирьох капеланів нагородили відзнакою імені Омеляна Ковча

Четверо військових капеланів різних конфесій стали лауреатами міжнародної відзнаки імені отця Омеляна Ковча за видатний гуманітарний внесок. VIII Церемонія вручення відзнак відбулась у середу в Національній опері України.

«Метою вручення відзнаки отця, блаженного священномученика Омеляна Ковча є, з одного боку, популяризацією його постаті, бо він є загальнонародним скарбом, але з іншого боку, ми хочемо показати, що ця постать є голосом сумління українського народу і віруючих людей так само й сьогодні. Отець Омелян уособлює ідею міжнародного та міжрелігійного діалогу та примирення. Він увійшов в історію тим, що в часи Голокосту рятував євреїв – і за це був арештований і вбитий нацистами у концтаборі «Майданек». Врученням цієї відзнаки ми хочемо звернути увагу на ще одну грань постаті Омеляна Ковча – як військового капелана, бо якраз цього року минає сторіччя з моменту його капеланського служіння в тодішній Українській галицькій армії», – зазначив глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав.

Від Президента України лауреатів відзнаки привітав його радник Ростислав

Павленко, оголосивши вітання від глави держави.

Цьогоріч лауреатами відзнаки стали отець-капелан Іван Ісайович (Мукачівсько-Ужгородська єпархія УГКЦ), отець-капелан Юрій Казміренко (ПЦУ), отець-капелан Павло Гончарук (Кам'янець-Подільська дієцезія РКЦ в Україні) та голова ГО «Об'єднання християн-військовослужбовців України», пастор-капелан Василь Хіміч (Всеукраїнський союз церков євангельських християн-баптистів).

Отець Іван Ісайович є засновником і керівником дитячого будинку. З перших днів війни він добровільно став капеланом 128-ї гірсько-піхотної бригади, був поранений. Продовжує душпастирську опіку учасників бойових дій і всіх, хто потребує допомоги в зоні спротиву російській агресії. Відзначений нагородою «Народний герой України».

Отець Юрій Казміренко у вересні 2014 року добровільно обрав справу служіння тим, хто на фронті. Працював водієм «швидкої допомоги» батальйону «Айдар». Був поранений під час обстрілу в місті Щастя. Продовжує душпастирську опіку в зоні бойових дій.

Отець Павло Гончарук місію служіння обрав як капелан Християнської служби порятунку. В умовах бойових дій був душпастирем для бійців 128-ї, 10-ї, 72-ї, 57-ї бригад. Продовжує працювати з демобілізованими воїнами та їхніми родинами. Організовує благодійну допомогу для військових підрозділів на передовій.

Отець Василь Хіміч присвятив себе душпастирській місії в зоні бойових дій восени 2014 року. Опікувався військовослужбовцями 57-ї механізованої бригади та 73-го Морського центру Сил спеціальних операцій. Допомогає військовим вдовам. Його душпастирська місія для українських воїнів і їхніх родин триває й сьогодні.

Комітет із вшанування пам'яті блаженного священномученика Омеляна Ковча одностайно ухвалив рішення про відзначення цих чотирьох капеланів.

Комітет було засновано в 2010 році. Його Почесним головою був Блаженніший кардинал Любомир Гузар, Отець і Глава УГКЦ. Сьогодні діяльність Комітету здійснюється під патронатом Глави Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішого Святослава.

Омелян (Еміліан) Ковч – священномученик УГКЦ, праведник України. Греко-католицький священик, що все своє життя присвятив допомозі ближнім. Будучи капеланом в Українській галицькій армії, завжди перебував із вояками на передовій, щоб підтримати їх морально та й фізично. Під час нацистської окупації допомагав євреям, врятував більше десятка осіб, зокрема, відомого белзького рабина Арона Рокеаха. За свої дії був ув'язнений та відправлений до концтабору «Майданек», де й помер та був спалений у крематорії. 27 червня 2001 року у Львові Папа Римський Іван Павло II проголосив його блаженным мучеником разом з іншими мучениками УГКЦ.

Джерело: Укрінформ

У Сокальсько-Жовківській єпархії з 70-літнім ювілеєм привітали Правлячого архиєрея

28 березня в Жовкві, у прокатедральному храмі священномученика Йосафата, за участю духовенства та мирян було звершено подячний молебень до Пресвятої Богородиці з нагоди 70-річчя Правлячого архиєрея Сокальсько-Жовківської єпархії Михаїла (Колтуна).

Владика Михаїл очолив цей молебень у співслужінні з єпископом-помічником Сокальсько-Жовківської єпархії Петром Лозою та священниками.

З ювілеєм архиєрея привітав владика Петро, священники та гості. Керівник Західного регіонального представництва Всеукраїнського міжконфесійного релігійного християнсько-військового братства Юрій Давидов вручив ювілярові почесну відзнаку – орден святого рівноапостольного князя Володимира I-го ступеня.

Джерело: Сокальсько-Жовківська єпархія

В Італії відбулася проща громад УГКЦ до містечка Сан-Джованні-Ротондо

У другу неділю Великого посту, 24 березня, вже вкотре відбулася проща громад УГКЦ південного регіону Української Греко-Католицької Церкви в Італії до містечка Сан-Джованні-Ротондо. Цього разу прочани вперше завітали до санктуарію Пресвятої Богородиці Коронованої.

Помолившись біля мощей св. отця Піо та відвідавши музей, священнослужителі спільно зі своїми громадами вірних пройшли Хресну Дорогу, розважаючи над Страстями Христовими. Потім поїхали до санктуарію Пресвятої Богородиці, де відслужили Божественну Літургію, яку очолив владика Діонісій (Ляхович), Апостольський візитатор для українців в Італії, та уділив архиєрейське благословення.

На проповіді під час Літургії архиєрей наголосив, що в той час, коли все змінюється і проходить, єдиний Бог залишається вічним і незмінним. Тому нам, які хочемо жити вічно, необхідно єднатися з Тим, Хто є вічним, адже людина не може сама собі зберегти життя. Це єднання розпочалося у Хрищенні, та чи ми продовжуємо це єднання через віру, надію і любов? Через гріх ми втрачаємо єдність з Ісусом, проте в Таїнстві Покаяння Христос прощає гріхи, кажучи: «Сину, прощаються тобі твої гріхи», – подібно як Він мовив до розслабленого, про якого йшлося в Євангелії.

Проповідник зазначив, що, крім особистих гріхів, через які людина страждає, існують також структурні або суспільні гріхи, «гріхи світу цього», як ото корупція, економічна мафія, міжнародна ненависть, війни і т.д., через які страждають усі. І так як особистий гріх паралізує людину, так структурний гріх паралізує суспільство. Особистий гріх милосердний Бог прощає, коли людина кається і приходить до нього у Сповіді. Та чи прощає Бог структурний гріх? Саме гріховна структура вбила Ісуса, засудивши його на хресну смерть. Своїми страстями Ісус показує вихід з гріха світу, в якому ми живемо. Він – Агнець Божий, на якого впав тягар гріховної структури, від якого Ісус не ухилиється, а навчає не противитися злому і навіть любити своїх ворогів та за них молитися. Так як гріх інших, який впав на Ісуса, не поширюється і не творить гріховної структури, а долає ланцюг помсти і ненависті, так і ми, на зразок Ісуса, запрошені бути «агнцями Божими», щоб гріх структури завмирав на нас, а не ширився далі від нас.

Наприкінці свого слова владика закликав словами Ісуса встати, «пробудитися», «востанути» з гріха, який паралізує, та висповідавшись, йти далі. Саме це Ісусове слово «встань» є провісником Христового воскресіння, до якого ми готуємося, а разом з ним – і нашого остаточного воскресіння з мертвих.

Усі паломники мали можливість приступити до Святих Таїнств Покаяння та Євхаристії, а також отримати благословення святим миром та помолитися біля чудотворної ікони Пресвятої Богородиці.

Прес-служба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Папа Франциск вдячний Богу за те, що зміг бути разом з українським народом і допомогти завдяки акції «Папа для України»

У листі, надісланому через заступника Державного секретаря Святого Престолу, Папа Франциск просить і далі молитися за всіх тих, хто долучився до акції «Папа для України», а також за нього і за його апостольське служіння.

Ваше Блаженство та Ваше Преосвященство, Святіший Отець Франциск сердечно дякує за спільний лист, який ви надіслали йому особисто від себе та від імені Синоду єпископів Української Греко-Католицької Церкви і Конференції єпископів Римо-Католицької Церкви в Україні, а також від імені всіх людей, яким була надана допомога в межах акції «Папа для України».

Його Святість також зі щирою радістю отримав запевнення в молитвах та ваші сердечні побажання, підкріплені виявами відданості, вдячності й вірності.

Святіший Отець, зі свого боку, підносить подячні молитви до Господа Бога, багатого милосердям, за всіх людей доброї волі, які відкрили свої серця до страждання України й завдяки жертвності яких акція «Папа для України» стала можливою, і тішитися, що за допомогою акції зміг бути разом з українським народом, який має особливе місце в його батьківському серці.

Всемиловитий Господь ніколи вас не полишає, Він завжди перебуває з усіма вами, готовий вислухати та зміцнити вас у важкі хвилини. Ви є улюбленими Господа нашого Ісуса Христа, який захотів ототожнити Себе зі стражденими, сам страждаючи у спасенні для всіх нас мучи на хресті.

Святіший Отець просить і далі молитися за всіх, хто долучився до акції «Папа для України», а також за нього й за його апостольське служіння. Віддаючи усіх вас під опіку Пресвятої Діви Марії, Цариці миру, він від усього серця уділяє апостольське благословення вам, вашим вірним, а також всьому дорогому українському народу.

Користуюся нагодою, щоб передати запевнення у моїй до вас повазі.

З єдністю у Христі

Ватикан, 27 лютого 2019 року

Заступник Державного секретаря Святого Престолу Едгар ПЕНА

Його Блаженству Святославу (Шевчуків), Верховному архієпископу Києво-Галицькому
Його Преосвященству Мечиславу Мокшицькому, архієпископу митрополиту Львівському

Джерело: «Католицький Медіа-центр»

Папа: таємниця сповіді – непорушна, внутрішня сфера – сакральна

Про важливість місії уділяти Святе Таїнство Покаяння, що є шляхом освячення для каяника та священика, говорив Папа Франциск, приймаючи у Ватикані учасників щорічного курсу сповідництва.

Гріхом проти гідності людини, яка ввіряється в руки сповідника, Папа Франциск назвав винесення назовні тих речей, які священик почув під час сповіді. Перед цим гріхом він перестеріг учасників цього щорічного, вже 30-го із черги, курсу сповідництва, організованого Апостольською Пенітенціарією, що проходив у Римі від 25 до 29 березня. Приймаючи у п'ятницю, 29 березня, понад 700 священиків та семінаристів, які брали в ньому участь, Святіший Отець підкреслив, що внутрішня сфера є сакральною, тому повинна залишатися внутрішньою і в жодному випадку не виноситися на публіку.

Важливість служіння Божому милосердю вимагає і наказу забезпечити відповідне формування, аби зустріч із вірними, які просять Божого прощення, завжди була реальною зустріччю спасіння, під час якої людина може повністю відчувати силу обіймів Небесного Отця, що спроможна змінити, повернути, оздоровити та простити.

«Тридцятирічний досвід вашого курсу про сакраментальну внутрішню сферу не є таким довгим часом в порівнянні з довгою історією Церкви та з давністю Апостольської Пенітенціарії, яка є найстарішим трибуналом на служінні Папі: є трибуналом милосердя! І я хотів би, щоб воно завжди так було», – наголосив Вселенський Архієрей, додаючи, що тридцять років у нашій епосі, яка так швидко біжить, є таки досить довгим періодом. І кількість бажаних брати участь у курсі завжди зростає, що свідчить про зацікавлення тематикою сповідництва та про потребу доброї формації сповідників, зокрема, в той час, коли наголошується на кризі Сповіді та на проблемі відчуття провини людиною сьогоденного часу.

Як пригадав Святіший Отець, Ісус Христос прийшов у світ, аби спасти нас, об'являючи нам милосердне обличчя Бога та потягаючи нас до Нього через Свою Жертву любові. «Отож, ми завжди повинні пам'ятати, що Таїнство Примирення – це справжній і відповідний шлях освячення; це ефективний знак, який Ісус залишив Церкві, аби двері до Отця завжди були відчиненими і щоб люди завжди могли повернутись до Нього», – наголосив Папа Франциск.

На його переконання, Сповідь є дорогою освячення як для каяника, так і для священика. Для пенітента є шляхом освячення, адже повертає розкаяній людині невинність, здобуту в Святому Таїнстві Хрищення, та повну єдність із Господом. Мова йде про ту єдність, яку Бог ніколи не перериває, від якої сама людина, іноді, віддаляється через неправильне використання великого Божого дару, яким є свобода. І для священика Святе Таїнство Примирення є шляхом освячення, адже й він покійно згинає свої коліна перед сповідником та визнає свої гріхи, просячи для себе Божого милосердя. При цій нагоді Папа закликав священиків та тих, які лише приготуються до священства, завжди спочатку самим примиритися з Господом, а потім іти уділяти Святе Таїнство Примирення іншим.

Крім того, Єпископ Риму підкреслив, що одним із численних дарів, якими Господь обдаровує священика, є привілей бути свідками постійних «чудес», які довершує Господь, а саме – «чудес» навернення. Слід визнати велику силу благодаті, що здатна перемінити закамяле серце людини, перемінити грішника в розкаяного сина, що повертається до Отця.

Саме тому, курс сповідництва, який організовує Апостольська Пенітенціарія, є сприятливим необхідному вихованню священиків та семінаристів, аби вони могли уділяти Святе Таїнство Покаяння правильно та дієво, що є основою для того, аби воно давало добрі плоди.

Папа підкреслив, що Примирення є добром, яке мудрість Церкви завжди оберігала всіма своїми моральними та юридичними силами через таємницю Святої Сповіді. Ця таємниця, яку часто задля сучасної ментальності люди не можуть зрозуміти, є необхідною для святості самої Сповіді та свободи сумління пенітента, який повинен бути переконаним, що його сакраментальна розмова зі священнослужителем залишиться в таємниці. «Таємниця Сповіді є необхідною і жодна людська влада не має над нею влади та не може на неї претендувати», – наголосив Папа, закликаючи священиків бути терпеливими до каяників та завжди виявляти їм велике милосердя.

Джерело: «Vatican News»

Святіший Отець Франциск вже шість років очолює Вселенську Церкву

Шість років тому, 13 березня 2013 року, кардинали, зібрані на конклаві, обрали Наступником святого Петра аргентинського кардинала Хорхе Маріо Бергольйо, який взяв ім'я Франциск. Вже з перших хвилин понтифікату він показав свій безпосередній, прямолінійний простий характер. У ньому відразу проявилися риси пастиря, який звик творити безпосередні взаємини з людьми, не даючи себе зв'язати протоколами, церемоніями та формальностями. А ще він при кожній нагоді смиренно просить про молитву. І сьогодні, спогадуючи чергову річницю обрання, маємо додатковий стимул, щоб виконати це прохання Папи, який у ці дні разом із найближчими співробітниками проводить період духовних вправ.

Джерело: «Радіо Ватикан»

Не відкладаймо навернення на наступний Великий Піст

Наверненню, як одному з головних завдань на Великий піст, присвятив своє прохання Святіший Отець з нагоди недільної зустрічі з вірними.

Можливість для навернення не є необмеженою, а тому її слід використовувати відразу, щоб не втратити назавжди – з такою пересторогою звернувся Папа Франциск до римлян і паломників, які зібралися недільного дня 24 березня на площі Святого Петра у Ватикані. Перед проказуванням молитви «Ангел Господній» він прокоментував Ісусову притчу про неплідну смоковницю, в якій ідеться «про Боже милосердя та наше навернення».

В притчі розповідається про господаря, що посадив у винограднику смоковницю, яка, однак, протягом трьох років не дала жодного плоду. Тож він доручив винограддареві зрубати її, на що той відповів проханням почекати ще рік, протягом якого спробує особливим піклуванням домогтися плодів.

За словами Папи, господар представляє Бога-Отця, а виноградар – Ісуса, в той час як смоковниця – «байдуже та посушливе людство». Ісус заступається перед Отцем за людство, просячи дати ще трохи часу, аби в ньому змогли прорости «плоди любові й справедливості». Дерево, яке господар хоче зрубати, представляє «безплідне життя, неспроможне дарувати та неспроможне чинити добро».

«Воно є символом того, – вів далі Святіший Отець, – хто живе для себе самого, ситий і спокійний, вмовившись у зручностях, неспроможний звернути свій погляд і серце до тих, які поруч з ним і перебувають в умовах страждання, бідності, нещастя. Цьому наставленню егоїзму та духовного безпліддя протиставляється велика любов виноградаря до смоковниці: він просить господаря почекати, в нього вистачає терпеливості і він сам вміє почекати, присвячує їй свій час і працю. Він обіцяє господареві особливо заопікуватися цим нещасним деревом».

Як зауважив Наступник святого Петра, ця притча вказує нам на милосердя Бога, який залишає нам час для навернення. Незважаючи на неплідність, якою іноді позначене наше життя, Господь залишає нам можливість «змінитися та чинити поступ на дорозі добра». Однак відтермінування вказує також на «нагальність навернення». У дійсності виноградар каже: «Залиш її ще на цей рік, а якщо не принесе плоду, то вже зрубаєш».

«Можливість для навернення не є необмеженою, тому необхідно відразу скористатися нею; в іншому випадку вона буде назавжди втраченою», – сказав Папа, зауваживши, що можемо подумати, мовляв, почекаю наступного Великого посту... Але чи можемо бути впевненими, що дочекаємося? «Можемо дуже уповати на Боже милосердя, але не зловживати ним. Ми не повинні виправдовувати духовне ліниство, а зростати в стараннях без зволікання відповідати на це милосердя щирістю свого серця», – наголосив він.

Святіший Отець підкреслив, що під час Великого посту Господь заохочує нас до навернення. Кожен з нас повинен відгукнутися на цей заклик, «виправляючи щось у своєму житті, в своєму способі думання, діяння та переживання взаємин із ближнім». Водночас ми також повинні наслідувати «терпеливість Бога», який довіряє здатності кожного з нас «підвестися й далі продовжувати прямувати вперед». Бо Він «не гасить маленького вогника», але супроводжує та підтримує слабких, аби вони «зміцнили й зробили свій внесок любові в спільноту».

«Нехай же Пречиста Діва Марія допоможе нам прожити ці дні приготування до Пасхи як період духовного оновлення та довірливої відкритості на Божу благодать та Його милосердя», – побажав Папа.

Після проказування молитви «Ангел Господній», запевнивши у своєму молитовному супроводі ініціативи щодо подолання суспільно-політичної кризи в Нікарагуа, Святіший Отець скерував свою думку до Каталонії, де засяяла ще одна зоря святості.

«Вчора у Таррагоні в Іспанії, – повідомив він, – був беатифікований Маріано Муллерат-і-Сольдевіла, глава сім'ї та лікар, молодий 39-річний чоловік, який лікував фізичні та моральні страждання ближніх, засвідчивши своїм життям і мучеництвом першість любові та прощення. Він є прикладом для всіх нас, яким нелегко прощати. Нехай же він заступається за нас і допоможе ступати дорогами любові й братерства, незважаючи на труднощі та перешкоди», – побажав Папа, закликавши привітати визнання нового блаженного оплесками.

Джерело: «Vatican News»

Папа: Вартує прийняти кожне життя, бо ціною людини є Христова кров

«Вартує прийняти кожне життя, бо ціною кожної людини є кров самого ж Христа. Не можна зневажати те, що Бог дуже полюбив!» – таке повідомлення ввечері 25 березня було поширене через акаунт Святішого Отця в соціальній мережі Твіттер. Воно приурочене до Дня життя, що має народитися, який у багатьох країнах світу, передовсім, у Латинській Америці, відзначається в день свята Благовіщення.

Згідно з декларацією ГА ООН від 17 грудня 2007 року, на 25 березня призначено також відзначення Міжнародного Дня пам'яті жертв рабства і трансатлантичної работоргівлі. З цієї нагоди Папа Франциск звернувся до громадськості через Твіттер із закликом: «Згадаймо сьогодні в молитві жертв сучасних форм рабства. Нехай же їхні страждання спонукають нас боротися проти цього нелюдяного лиха».

Джерело: «Vatican News»

Глава УГКЦ: Зараз не йдеться про злиття з ПЦУ і створення «мегапатріархату»

Глава УГКЦ Святослав (Шевчук) пояснив, що у спілкуванні УГКЦ з Православною Церквою України йдеться не про об'єднання Церков, а про співпрацю та екуменічний діалог. Про це він сказав в інтерв'ю виданню «Оглядач», реагуючи на чутки про можливе об'єднання православних і греко-католиків, у тому числі з метою створення спільного Київського Патріархату, які почали ширитися після зустрічі Верховного архієпископа УГКЦ із Предстоятелем ПЦУ та Президентом країни, повідомляє «Релігія в Україні».

«Щоб усім було зрозуміло – жодних розмов про створення київського мегапатріархату на зустрічі з Президентом не було. Так само не було ніякої розмови про якесь об'єднання в мегаструктуру з ПЦУ», – запевнив Глава УГКЦ.

На уточнююче запитання, чи лунали слова про єдиний київський патріархат, Святослав відповів: «Не лунали».

«Можливо, ви маєте трошки неправильну інформацію про те, що відбулося. На зустрічі ми говорили про те, як ми сьогодні можемо співпрацювати для того, щоби спільно служити для блага українського народу – про це йшлося. Про якісь патріархати й об'єднання на жодній із зустрічей мови не було», – додав він.

За словами Святослава, «коли йдеться про об'єднання, мова йде про злиття структур. Ми були свідками об'єднаної Собору українського православ'я... Коли йдеться про стосунки між ПЦУ і нашою Церквою, то такого типу кроків ми не передбачаємо – щонайменше, на далеке майбутнє».

Отже, «про об'єднання мови не було, йшлося про співпрацю заради українського народу, співпрацю в усіх сферах нашого життя – там, де це зараз можливо», – заявив глава УГКЦ.

«Діалог, який ми започаткували, ми назвали дорожньою картою, яку ми хочемо укласти, щоби зрозуміти, як далі рухатися вперед. Для нас, греко-католиків, дорожня карта співпраці з ПЦУ чи з іншими Церквами українського християнства найперше полягає в тому, що нас вже об'єднує... Ми поки що сьогодні говоримо про головні ідеї, про ключові моменти всього того, що сьогодні може бути предметом нашого спільного діяння. Якщо ми в певний момент зможемо говорити про певні напрямки цієї діяльності, кроки, то ця ідея співпраці вилетиться у певний документ, у певний текст. Тоді можна про це говорити. Сьогодні цього немає, але це спілкування є добрим початком», – зазначив Святослав і повідомив про намір створити окрему комісію УГКЦ у справах екуменізму.

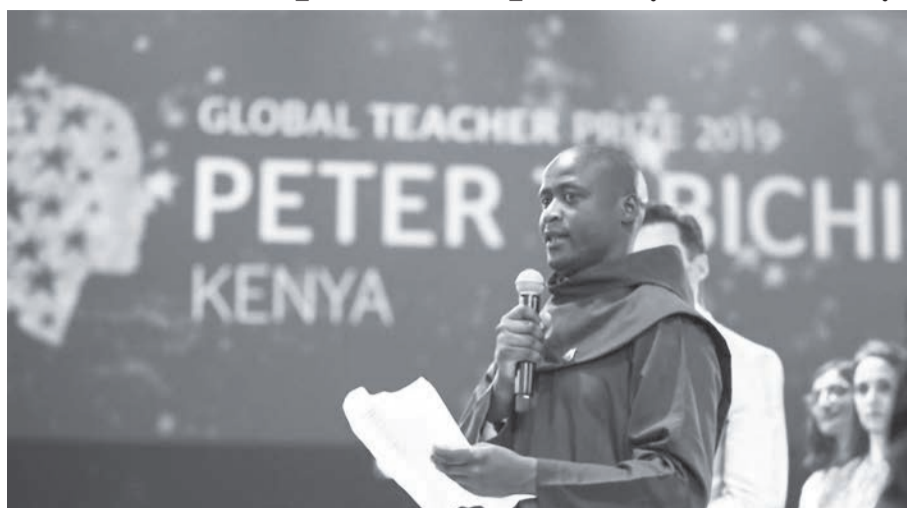
Також він заявив, що сама УГКЦ «дозріває, рухається в напрямку патріаршого устрою».

Щодо дискусії про богослужіння в Софії Київській, то глава УГКЦ зауважив: «Для нас, греко-католиків, не йдеться про якісь претензії на церковну нерухомість», бо «Софійський собор є спільним майданчиком, де можуть всі спадкоємці Київської Церкви зустрічатися, бути присутніми».

До того ж, і «Московська Церква є дочірньою Церквою київського християнства», сказав Святослав, але «як Московська Церква будує стосунки з Київською і чи вона вважає її материнською – це вже, мабуть, треба запитувати у них».

Джерело: «Релігійна правда»

Монах із Кенії отримав премію в мільйон доларів як найкращий учитель світу

Пітер Табічі – викладач природних наук і член релігійного ордену францисканців – став лауреатом щорічної премії «Global Teacher Prize». Шкільний учитель з кенійського села, який віддавав більшу частину зарплати на допомогу бідним учням, отримав тим самим мільйон доларів як кращий вчитель року у світі, передає BBC.

Табічі щомісяця віддавав до 80% своєї зарплати на підручники і форму найбіднішим учням, багато з яких втратили батьків. Його школі в селі Пвані постійно бракувало коштів, вчителів та шкільних посібників. У класах тут налічується до 70-80 осіб, а чимало дітей щоранку йдуть до школи пішки по шість і більше кілометрів.

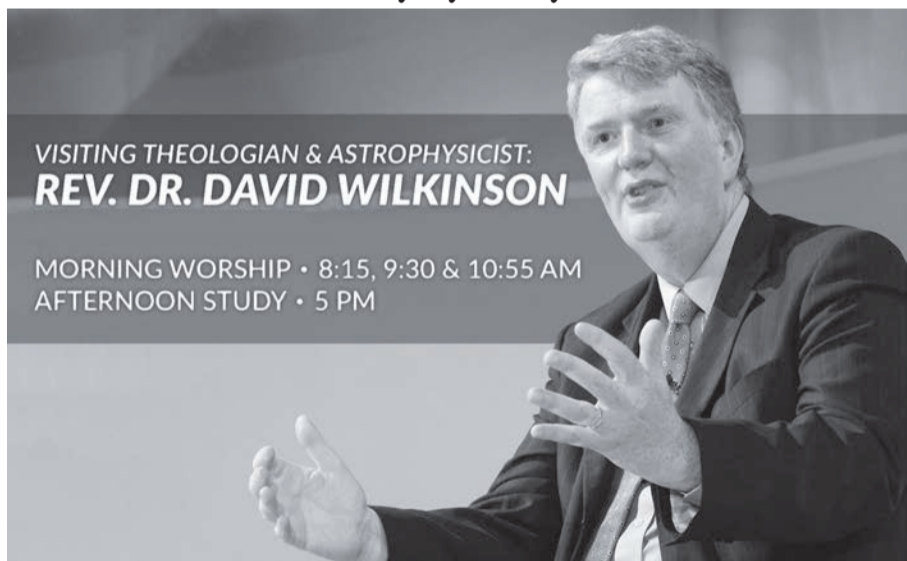
«Гроші – не основне», – каже бр. Пітер. Він сподівається насамперед прищепити дітям любов до науки. Табічі відвідує сім'ї, діти з яких рідко з'являються на заняттях, і переконує батьків, які збираються віддати своїх неповнолітніх дочок заміж, дозволити їм закінчити навчання в школі. Його учні отримували нагороди на національних та міжнародних наукових конкурсах, в тому числі – приз британського Королівського хімічного товариства.

Премія «Global Teacher Prize» присуджується фондом «Varkey Foundation» щороку. Її журі складається з близько 150 чоловік. Мета премії, за словами її засновника, індійського бізнесмена Санні Варкі, – підвищення престижу вчительської професії. Цього року переможця вибрали з більш ніж десяти тисяч претендентів, які представляли 179 країн.

Історія брата Пітера повинна надихнути всіх, хто хоче стати вчителем – так прокоментував перемогу Табічі засновник премії Санні Варкі.

Джерело: «Релігійна правда»

У Києві британський астрофізик розповів, чи доводить теорія Великого вибуху існування Бога

26 березня в НПУ ім. Драгоманова професор Даремського університету Девід Вілкінсон прочитав лекцію «Бог, Великий вибух і С.Гокінг: космологія та теологія в діалозі». Крім півсотні студентів, на лекцію прийшли науковці та всі, кого цікавлять стосунки християнства і науки. У центрі лекції було питання, які наукові та богословські наслідки мають теорія Великого вибуху та діяльність вже померлого популяризатора науки Стівена Гокінга. Зокрема, чи справді теорія Великого вибуху доводить існування Бога чи його відсутність.

«Я не впевнений, що теорія Великого вибуху доводить існування Бога, однак вона піднімає питання, звідки взагалі походять закони фізики», – зазначив проф. Девід Вілкінсон.

Крім того, спікер розповів про обмеження наукового знання. Зокрема, він зазначив, що наука досліджує лише фактори тривимірного світу і зрідка цікавиться питаннями сенсу та цінностей, що походять від наукових досліджень. Тому наукове знання можна поєднувати з теологією.

«Мое завдання – не доводити зараз існування Бога, а висвітлювати питання, які лише торують шлях до нього. Моя віра у Бога не ґрунтується на розумінні Всесвіту, а його самовідкритті», – прокоментував спікер.

Організатор події – Християнський центр «Реаліс», кафедра богослов'я та релігієзнавства НПУ імені М. Драгоманова і Центр дослідження релігії.

Д.Вілкінсон – ректор St John's College (Кембрідж) і професор кафедри теології та релігії в Даремському університеті (Durham University) у Великій Британії. Визнаний вчений-астрофізик, доктор богословських наук та автор значної кількості статей і книг на тему відносин науки та християнства.

Джерело: РІСУ

Головні кроки для доброї сповіді від владики Венедикта

Готуючись до найбільшого християнського свята – Великодня, пропонуємо поради для доброї сповіді від владики Венедикта, єпископа Чиказької єпархії УГКЦ.

Сповідь – це унікальна зустріч із любов'ю Бога. Коли б ми не прийшли до Христа, Він простить, змилюється. Тому не біймося прибігти до Бога, не дивимося на священника, – радить владики.

ГРІХ – ЦЕ ВІДКИНЕННЯ БОЖОЇ ЛЮБОВІ

Погляньте, коли грішимо, то навіть не треба, щоб нам казали, що ми робимо щось зле. Адже вже саме наше сумління нам дорікає, вказуючи на те, що робимо щось невластиве нам. Бо ж людина створена на образ Бога, і нам неприємно, коли йдемо проти Господа. А коли виходимо зі сповіді, то завжди переповнені відчуттям полегшення, радості і миру.

ДО СПОВІДІ ТРЕБА ЙТИ, КОЛИ Є ПОТРЕБА

Уявіть, що ви прибираєте свій дім раз у рік. Чи хотіли б жити в такому домі? Отак і з нашим сумлінням. За рік забуваємо свої гріхи і говоримо загальні фрази. Тому важлива систематичність, хоча б раз у місяць. Та й узагалі, якщо не працювати над собою системно, то не досягнемо успіху.

Маємо виробити для себе «золоті правила» християнського життя: молитися бодай вранці та ввечері, приходити до храму щонеділі та в свята і сповідатися бодай раз у місяць.

БОГ ЛЮБИТЬ, НЕЗВАЖАЮЧИ НА ТЕ, ЧИ Я ПРАВЕДНИЙ, ЧИ ГРІШНИЙ.

Бог любить і шанує мене, а я бачу і визнаю свої гріхи. І це – моє завдання. Приходимо до сповіді, коли усвідомлюємо свою гріховність. І ніхто, крім нас, не може вирішити, коли і з чим іти до сповіді. Як батько чекав на блудного сина, так нас чекає Господь. Наш гріх – це свобідний вибір. Але коли в певний момент ми усвідомлюємо, що згрішили, то повертаємося до Бога.

ЩО РОБИТИ, КОЛИ КОЖНА СПОВІДЬ – ЦЕ ПОВТОРЕННЯ?

Часто в своєму житті ми кидаємося в крайнощі. З одного боку – хочемо змінити все й одразу, а з іншого – нічого не робимо для цього. І тут важливий кожен наш крок, кожне рішення. Як би ми не бажали бути на дев'ятому поверсі, але якщо не зрозуміємо, що мусимо для цього сходінка за сходінкою, крок за кроком, здолати цей шлях, то не зможемо цього зробити. Так і зі сповіддю: я хочу звільнитися, виправитися, але що конкретно можу зробити? З малих кроків зможемо досягти великих рішень.

Наступний крок – зрозуміти, що приводить до гріха. Сповідь схожа до того, як пожежники приїжджають, коли вже все згоріло. Ти вже згрішив, тому треба думати, що призвело до цього. Це – одна з найбільших проблем, що ми сповідаємося, але не дивимося, де початок, що є причиною гріха. Треба виривати гріх із корінням.

Перед Богом треба ставати в правді. Тому перш, ніж йти до сповіді, зробіть іспит совісті, щоб зрозуміти, що зробили не так.

ЯКЩО Я НЕ ВИЗНАВАВ ПЕВНІ ГРІХИ?

Питання, чи я визнав усі гріхи перед Богом... Священик допомагає відновити мої стосунки. І визнання чи невизнання своїх гріхів – це питання моїх стосунків із Богом. Важливо, щоб ми самі визнали свій гріх. Богові не потрібні деталі вчиненого гріха; Йому потрібне серце, яке кається. Важливо, щоб ми усвідомили свій гріх. І глибина покаяння залежить від глибини стосунків із Богом. Грішник часом так віддаляється від Господа, що не бачить свого гріха. А розкаюючись, ми повертаємося в обійми люблячого Батька.

Три речі, на які треба звернути увагу в час Великого посту. Поради владики Венедикта

Великий піст – це щось неймовірне. Це коли ми десяту частину свого життя пробуємо віддати Господеві. Проблема в тому, як у ці 40 днів бути більше з Богом, переглянути своє життя.

Кожен із нас свідомий, що не живе так, як мав би жити. Тому як Матір, Церква дає нам цей Великий піст, щоб ми призупинились. У Великому пості ми вказуємо на три речі, які є найпринциповіші: молитва, піст і милостиня.

МОЛИТВА

Це те, що нам дає бути з Богом. Кожен у різний спосіб молиться, але найголовніші завдання, єдині завдання – щоб нас привести до цієї зустрічі з Богом. Зустрівшись із Богом, ми від Бога набираємося того, що є божественним, перемінюємося, стаємо інакші. І коли ця зустріч з Богом відбувається в молитві, ми вже не можемо бути такі самі, ми неминуче змінюємося. Бачимо, що Церква закликає до особистої молитви, зосередженої. Церковні Богослужіння теж стають довшими, змінюють свій характер, стають більш покаєнні, коли людина роздумує над собою і своїм життям. Тому час посту – це особливий час для молитви.

ПІСТ

Коли ми говоримо про піст, то думаємо, що це обмеження себе від тих чи інших страв. У певній мірі це правда. Бо ж не є грішно їсти ковбасу в один час, але Церква каже вживати пісні страви в інший час. Але ще важливіше, щоб ми придивилися до себе і подивилися, від чого ми є залежні. Бо піст виконує ту саму функцію, що і молитва. Бо молитва дає нам бути з Богом, а піст усуває від нас те, що не дає нам бути з Богом, від чого ми залежні. Тож придивимося до нашого життя.

Кожен із нас має дуже багато залежностей. У розповіді про Гулівера і ліліпутів, коли Гулівер потрапляє у їхню країну, то ліліпути маленькими ниточками його зв'язують і він не може ворухнутися. Так і ми, здається, не робимо великих гріхів, але бачимо, що ми, як той Гулівер, прив'язані маленькими речами. І час посту – це час відв'язуватися. Тому подумаймо. Кожен з нас є чимось прив'язаний і кожному з нас потрібно постити.

МИЛОСТИНЯ

Вона дає нам можливість позбуватися тих чи інших речей, до яких ми прив'язані. Милостиня дає нам не бути у парадигмі тих всіх речей, які ми маємо. Взагалі милостиня немовби виводить нас в іншу парадигму буття. У нашому житті є обіт убожества. Убожество – це не лише людина бідна. Убожество – це означає, що людина знаходиться у Бозі, в Господі. Тому коли ми роздаємо милостиню, ми роздаємо те, що не дає нам бути з Господом, але що ми напосідали, що ми маємо.

Остаточо Іван Золотоустий каже про те, що немає багатих і бідних, а є лише ті, яким Бог дав, і ті, які потребують. І кожному з нас Бог щось дав. Кожен може зробити милостиню – якимсь добрами, грошима, речами. Може зробити милостиню також добрим словом, коли з кимось поговорить у часі Великого посту, приділить комусь увагу. А коли не можемо ділом чи словом, то можемо першим, про що ми сьогодні говорили, – молитвою. Звернімо увагу у час Великого посту на нашу молитву, на наш піст і на нашу милостиню.

Що варто знати про Великий канон Андрія Критського

Канон Андрія Критського називається великим, оскільки він є найбільшим з усіх богослужбових канонів: він налічує близько 250 стихів, тоді як звичайні канони – близько 40 стихів.

Особливостями канону Андрія Критського є те, що це найбільш відомий покаєнний канон із написаних святим. Він використовується під час Великого посту. У перший тиждень посту (з понеділка до четверга) на повечір'ї читають частини канону, а повністю – у четвер п'ятого тижня на Утрени (у парафіяльній практиці служиться напередодні ввечері).

Утрения з канонам Андрея Критського – це особливе покаєнне богослужіння, яке служать один раз на рік. У його основі – діалог душі, що страждає та кається через безліч своїх прогрішень, із всемилостивим Богом, який єдиний може подати їй прощення.

«Покаянний канон Андрея Критського – це та велика сповідь, яка спонукає кожну людину з усієї глибини свого серця і душі прохати Всевишнього про милосердя та прощення. Проте не слід забувати, що отримати ці великі дари можна завдяки постійній праці над собою для здорового духовного життя», – наголошує глава УГКЦ Блаженніший Святослав.

Хто є автором Великого канону? Святий Андрій Критський походив із Дамаска в Малій Азії. У молодому віці він пішов на прощу до Єрусалима і там у 678 р. вступив до монастиря святого Сави.

Святий Андрій брав участь у VI-му Вселенському Соборі в Константинополі. Після Собору був якийсь час дияконом при церкві святої Софії в Царгороді й опікувався сиротами. А потім Царгородський патріарх висвятив його на архієпископа міста Гортини на острові

Крит, – тому і зветься він Критський. Рік його смерті невідомий. Одні автори подають 712 рік, інші – аж 740. Наша Східна Церква вшановує його пам'ять 4 липня.

На що ж варто звернути увагу, молячись канону Критського? Кожний тропар канону – це щирий діалог будь-кого з нас зі своєю душею і своїм Творцем. Великий канон – це наче детальний передсмертний іспит совісті та щира сповідь з цілого життя кожної розкаєної душі: «Нема в житті гріха чи діяння, ані зла, де я не згрішив би, Спасе, умом і словом, бажанням та наміром – і думкою, і діянням згрішив я, як ніхто ніколи» (Четверта пісня). «Сповідуюся Тобі, Христе Царю, згрішив я, згрішив я, як колись браття, коли продали Йосифа – плід чистоти та невинності» (П'ята пісня). «Тайну серця мого відкрив я Тобі, Судді моему, поглянь на мою покору, поглянь на мою скорботу, та вислухай мій суд нині і Сам помилуй мене як милосердний, отців Боже» (Сьома пісня).

Велика моральна сила і значення Великого канону полягає якраз у тому, що через розважання над власними гріхами він не веде душі до зневіри й безнадійності, а після щирого плачу, каяття й жалю, потішає, підносить, вливає надію та вказує на певний засіб порятунку: Боже милосердя і заступництво Пречистої Діви Марії: «Якщо і згрішив я, Спасе, то знаю, що Ти чоловіколюбець: караєш жалюючи і гаряче милуєш, і бачиш сльози плачу мого, й спішиш, як люблячий батько, що кличе блудного» (Перша пісня). «Богородице, надіє і заступнице усіх, хто Тебе прославляє, зніми з мене важкий тягар гріхів моїх, і, як Владичиця чиста, прийми мене, що каюся» (Перша пісня).

Матеріали на цій сторінці підготувала Наталія ПАВЛИШИН, «Дивенсвіт»

Піст – поміркованість у вживанні соціальних мереж та час для ближнього

Милостиня, поділ добрами, опіка над бідними, політичне заангажування та міжособові стосунки в соціальних мережах – це також можливі сфери для життя милосердною любов'ю під час Великого посту. Думками на ці теми поділився в інтерв'ю для ватиканського видання «L'Osservatore Romano» монсеньйор Бруно-Марі Дуффе, секретар Дикастерії сприяння цілісному розвитку людини.

ЗВ'ЯЗОК МІЖ ЛЮБОВ'Ю ТА ПОКАЯННЯМ

Відповідаючи на запитання журналіста про зв'язок між милосердною любов'ю та покаванням, монс. Дуффе розпочав із пояснення суті Великого посту, зазначаючи, що час Чотиридесятиці є періодом навернення, тобто часом, коли вірні повертаються до джерел своєї віри та дозволяють, аби до них доторкнулось слово Боже. Милосердна любов, що походить від Бога, запрошує нас навчитись любити наших ближніх у пошані та в покорі. А покаання, за його словами, – це поведінка, якою ми визнаємо, що не любимо.

«Тому, можна сказати, милосердя є виявом нашого навернення: ми переходимо від егоїзму до зустрічі. Цей перехід «від смерті до життя», що проходить через любов до братів і сестер, перебуває в центрі християнського життя й, очевидно, продовжується також і поза часом Великого посту. Він триває кожного дня, як подорож оновлення, з Божою благодаттю», – підкреслив монс. Бруно-Марі, зазначаючи також, що три вимоги Великого посту – молитва, піст та милостиня – звершуються в практиці прощення, що є виявом найбільшої любові. Всі ми повинні визнавати себе грішниками перед Богом і просити прощення в тих братів та сестер, перед якими провинились. Бог є нашим прощенням і допомагає нам жити прощенням також і серед нас.

МИЛОСТИНЯ ДЛЯ БІДНИХ

Відповідаючи на запитання про милостиню, яка в наші дні часто є можливістю «вмити руки» стосовно бідних, монс. Дуффе підкреслив, що милостиня – це не лише матеріальна допомога. Справжня милостиня – це «милостиня серця» й «від серця». Тому матеріальна допомога потребуючій людині є виявом людяності, що дарує себе в радості. «Солідарність – це, власне, досвід дотику до того, чим живе інший: його історії, страждання й надії», – мовив далі він, зазначаючи, що милостиня – це взаємоподіл добром з нашими ближніми через свій погляд, серце й відкриту руку. Це оте «незначне», яке пропонуємо ближньому, стає знаком братерства, натхненного великою любов'ю до Бога-Отця. Коли приймаємо та наближаємось до тих, кого навіть особисто не знаємо, солідарність стає стилем нашого життя. А це, в свою чергу, робить нас посланцями світла та надії.

ВЧИНКИ МИЛОСЕРДЯ

Нести Євангеліє іншим – це не лише одне з діл милосердної любові, а й «головне» діло милосердя. На цьому наголосив монс. Бруно-Марі, відповідаючи на запитання журналіста Іорі про те, як сьогодні можна опертись культурі відкинення, що відкриває двері для евтаназії. Він наголосив, що Євангеліє, насамперед, це утішення, зцілення для кожної страждаючої людини. Мова йде про обов'язок кожного охрищеного, що полягає в тому, аби бути близьким до тих, які страждають з причин хворіб, насилля чи самотності. «Немає іншого способу боротьби з тим, що ми називаємо «культурою відкинення», як відкривати, до останньої миті нашого життя, що людина має щось нам запропонувати, а ми маємо чим з нею поділитись. І коли хтось сповнений бажанням смерті, то ми делікатно повинні перемінити його в прагнення любові», – мовив монс. Дуффе.

ПОЛІТИКА – НАЙВИЩА ФОРМА МИЛОСЕРДЯ

У запитанні журналіста, що стосувалось присутності католиків у політиці, прозвучала теза Папи Павла VI про те, що політика є найвищою формою милосердної любові. Секретар Дикастерії сприяння цілісному розвитку людини зазначив, що заангажування католиків у політиці є дуже потрібним, а навіть необхідним. Однією із причин такої необхідності присутності вірних Церкви в політичних колах є сам факт, що Ісус вилася Своїх учнів, аби вони несли мир у кожен дім. «Отже, існує дуже тісний зв'язок між зв'язанням Євангелія та участю в побудові суспільства справедливості й братерства. Політика ніколи не зводиться ні до здійснення влади, ні до управління інституціями: вона є місцем слова, обіцянки й прощення, без яких не можна уявити спільного майбутнього», – наголосив монс. Бруно-Марі, вказуючи, що охрищені є посланими, аби бути в суспільстві служителями слова, справедливості, яка є умовою миру та прощення, що пропонує всім можливість спільного майбутнього. Він також пригадав, що Павло VI наголошував, аби це завдання християн завжди спиралось на Євангелії та соціальному вченні Церкви.

СОЦІАЛЬНІ МЕРЕЖІ

Останнє запитання стосувалось соціальних мереж та їхнього впливу на зустріч людей та поділ благами, зокрема, чи можна здійснювати милосердну любов за допомогою тих новітніх засобів. Як зазначив монс. Бруно-Марі, будь-яке знаряддя може бути добрим, а може приносити шкоду: все залежить від того, як ним користуватись. Варто підкреслити, що вживання соціальних мереж може бути негативним аж до тієї міри, що може сприяти несправедливості та насиллю. Проте не можна не зазначити, що вживання соціальних мереж може також підтримати взаємопізнання і солідарність між людьми. Правильне вживання соціальних мереж може навіть врятувати життя.

Цей новітній інструмент, на переконання монс. Дуффе, повинен служити зустрічі між людьми, плеканню «культури зустрічі». Але час Великого посту – це також період роздумів над тим, як ми вживаємо соціальні мережі. Іноді й нам необхідний «піст» від смартфона та комп'ютера, аби дозволити нам повернутись до внутрішнього слухання Божого слова та віднови нашої уваги до ближніх.

о. д-р Теодосій Р. ГРЕНЬ, ЧСВВ, «Радіо Ватикан»

«Без соціальних ініціатив парафія є мертвою»: Думки від душпастиря, як провести Тиждень добрих справ

Священик Олег Кобель служить у селі Кавсько, що поблизу Стрия. Взимку там відбувся Тиждень добрих справ, який згуртував цілу парафіяльну спільноту преподобної Параскеви.

На початку Великого посту – часу особливої уваги до молитви, милостині та чинення добрих справ – видалося важливим розпитати о. Олега про досвід його громади і те, яким чином цікаву і дієву соціальну акцію може організувати у себе будь-яка небайдужа парафія разом зі своїм душпастирем.

– *Отче Олеже, як і чому виникла ідея Тижня добрих справ у парафії?*

– Ідея Тижня добрих справ виникла в нас у контексті дня святого Миколая. Святий чудотворець завжди надихав християн на діла милосердя. У парафії преподобної Параскеви відзначення цього свята завжди – окрім дитячого свята – включало в себе також і соціальні ініціативи. Так ще кілька років тому ми це назвали «Тижнем добрих справ».

– *Що було потрібно для його організації?*

– Для організації такої події не потрібно багато зусиль і засобів. Важливо в першу чергу використати вже наявний потенціал парафії. Якщо є молодіжна спільнота, можемо організувати ярмарок. Якщо є спільнота матерів у молитві – збір одягу та потребуючих. Із вівтарною дружиною можна з подарунками відвідати самотніх людей. За допомогою учнів катехитичної школи, їхніх батьків і катехитів є нагода організувати свято для парафіян. Оскільки все це є на нашій парафії (і навіть більше), зробити щось насправді не так вже й складно. Основний «ресурс» – люди.

– *Як формується програма події?*

– Постійної й незмінної програми у Тижня добрих справ немає. Ми постійно щось змінюємо, додаємо. Елементи програми формуються згідно з тим, які ідеї є цього року. Це, наприклад, можуть бути відвідини сиротинця, участь у змаганнях, збір допомоги для захисників України, благодійні ярмарки, майстер-класи, збір одягу та продуктів харчування для людей в потребі, відвідини літніх людей, збірка коштів на лікування, допомога сім'ям у потребі... Всі ці елементи більшою або меншою мірою стають наповненням нашої ініціативи.

– *Які плоди приніс Тиждень добрих справ для Вас, для парафіян, для громади села?*

– Без соціальних ініціатив парафія є мертвою. Ні більше, ні менше. Тому Тиждень добрих справ є тією ініціативою, яка пригадує нашим парафіянам про відповідальність за ближнього, виявляє «дієве християнство». В людях розвивається чеснота жертвності й усвідомлення того, що віра без діл мертва. Наша невелика парафія традиційно робить доволі значні збірки на лікування людей, в'язичне капеланство, на благодійний фонд «Рідня» тощо. Між іншим, зібрані суми значно перевищують збірки деяких великих парафій, а це також є видимим показником жертвності.

Також можемо говорити про екологічне виховання, яке стало одним із плодів Тижня. Протягом акції робилися добрі справи і для доквілля. Було оголошено фото-конкурс «Годівничка для синички». Діти разом з батьками виготовляли годівнички та фотографували зібраних там пташок.

– *Які у Вас плани в напрямку соціальної активності на цей рік?*

– Серед наших планів на 2019 рік є організація християнських таборів та участь у них дітей з малозабезпечених сімей, організація традиційного благодійного Великоднього ярмарку, дитячих змагань, участь у великому проекті спільно з районною радою з облаштування скейт-парку та локації для молоді парафії, відвідини з концертом та соціальною допомогою літніх людей Журавнівського геріатричного закладу і, звичайно, організація в грудні Тижня добрих справ. Також цього року наша парафія візьме участь у програмі з активізації соціального служіння, яку проводять працівники єпархіального «Карітасу».

– *Які практичні поради Ви би дали тому, хто запалився ідеєю проведення акції, подібної до Тижня добрих справ?*

– Організуючи таку подію, подбайте про залучення християнських спільнот на парафії, вислухайте їхні думки та ідеї, подбайте про спонсорів і відповідні тачасні листи до них. На сільській парафії можна стикнутися з такою трудністю, як небажання деяких людей отримати допомогу. Подібне часто трапляється і частково відображає менталітет мешканців сільської місцевості. Цю трудність можна подолати, якщо тактовно і м'яко вести роз'яснювальну роботу. Зрештою, все долається з часом. Важливо не переставати робити добрі справи.

Інтерв'ю провела Ірина МАКСИМЕНКО

о. Омелян Ковч – священник концтабору Майданек

25 березня 1944 року був убитий газом та спалений у крематорії концтабору смерті «Майданек» український греко-католицький священник Омелян Ковч

«Він дав свою душу за стадо, За правду, як пастир-герой» – так охарактеризував життя Омеляна Ковча поет Микола Галичко, присвятивши отцеві поему «Добрий Пастир».

Омелян Ковч – греко-католицький священник, але в першу чергу Людина, яка служить взірцем для усіх поколінь. Він був патріотом та відданим служінню Богові, а його віра залишалась незламною навіть у найскладніших життєвих ситуаціях.

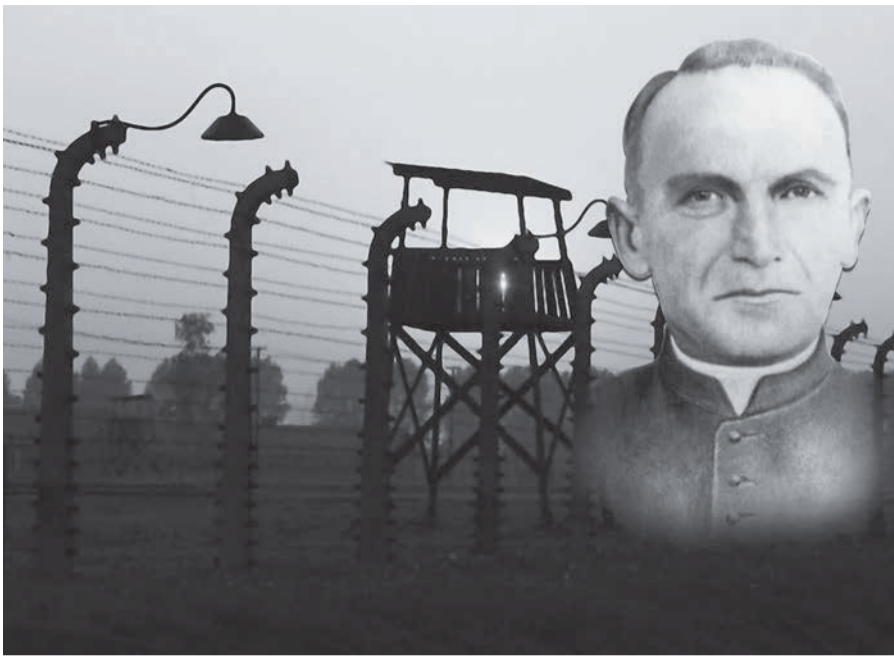
Народився він 20 серпня 1884 року в сім'ї священника у найбільшому гуцульському селі Космач Косівського району, що на Івано-Франківщині. Упродовж 1905-1911 рр. навчався в Римській колегії святих Сергія і Вакха.

У 1910 році одружився з донькою буковинського священника Марією-Анною Добрянською. Наступного року прийняв ієрейські свячення з рук єпископа Григорія Хомишина і розпочав душпастирську працю у Підволочиську, а в 1912 році виїхав до Боснії, щоби служити серед українських греко-католиків в окрузі Пріедор.

Під час Першої світової війни отець Ковч повернувся в Галичину, на Рогатинщину, а в 1919 році став капеланом Української галицької армії. Після об'єднання УГА з армією УНР під час боїв він потрапив у радянський полон, з якого йому вдалося втекти. Повернувшись в Галичину, Ковч був арештований поляками та відправлений до концентраційного табору.

Після звільнення із польського концтабору протягом 20 років Омелян Ковч жив і душпастиривав в Перемишлянах. У 1922 році його було призначено парохом цього міста.

На той час Перемишляни були містечком трьох національностей – української, польської та єврейської. Отець Ковч доклав чималих зусиль, аби допомогти українцям самоідентифікуватися. Він залучив кошти на відбудову храму, за його ініціативою споруджені читальня «Просвіти» і кооператив у селі Коросно.

Польській владі діяльність та погляди українського священника не вельми подобалися. У домі Омеляна Ковча часто відбувалися поліцейські ревізії (упродовж 1925-1934 рр. було проведено майже 40 обшуків), на параха накладали короткотривалі арешти та стягували грошові штрафи.

Під час окупації Галичини радянськими військами у 1939 року священник і надалі відкрито відстоював права людей, наскільки це було можливо, боронив своїх сусідів.

Часто парафіяни не розуміли свого пароха. Вважаючи, що настав час помститися за кривди польського окупаційного режиму, вони робили спроби відібрати майно у поляків, проте отець Ковч засуджував такі дії, до яких їх заохочувала радянська влада.

Бувши зарештованим НКВД, Омелян Ковч уникнув можливої смерті завдяки бомбардуванню на початку німецько-радянської війни – це дозволило отцю втекти з-під арешту.

Коли в Перемишляни увійшли нацисти й почали масове винищення євреїв, о. Ковч звернувся із закликом не співпрацювати з новою владою і не брати участі в антиєврейських акціях наперекір нацистським постановам, хоча за допомогу євреям нацисти карали смертю.

Виявом особистої мужності душпастиря було укривання євреїв, особливо дітей. Урятувати їх від неминучої за-

гибелі допомагали фальшиві свідоцтва про хрещення, що присипляли пильність нацистів та поліцаїв.

Хоч хрещення євреїв було небезпечним, усе ж о. Ковч свідомо й відкрито їх хрестив. До о. Ковча звернулося, за різними даними, від 600 до 2000 євреїв. Багато було серед них таких, які йшли на це без релігійних переконань, лише в надії на порятунок.

Різні священники остерігали о. Ковча, радили публічно і громадою не хрестити. Син Омеляна Ковча Мирон згадував, що він також просив батька, аби той утримався від хрещення євреїв: «Я кажу татові: чого ті жиди ще приходять? – чей же бачать, що хрещені, що не хрещені – німці не беруть того до уваги, а вбивають усіх їх поголовно; мало того, що виловлюють давніше хрещених, аж до четвертого і п'ятого покоління жидівського походження, а тата їхні охрещення наражають на прикрощі з боку німецької поліції».

30 грудня 1942 року о. Ковча таки арештувало гестапо. Допитували його у тюрмі на Лонцького у Львові. Від отця вимагали визнання вини і відмови від подальшого хрещення євреїв, а також відмови від протестів з засудженням дій нацистської влади. Але він залишився несхитним.

Родина та знайомі робили все можливе, щоби звільнити його із в'язниці. До цієї справи навіть долучився особисто митрополит Андрей Шептицький. Але

клопотання про порятунок о. Омеляна були безуспішні.

Після відмови підписати зобов'язання про відмову допомагати іншим в серпні 1943 року о. Ковча перевезли до концтабору «Майданек» біля Любліна, де він отримав №2399.

Перебування у концентраційному таборі він вважав місіонерством. Тут о. Омелян ніс зневіреному віру, надію, любов, ділився просфорою, сповідав, причащав, хрестив. Як духовна особа, він служив усім людям, незалежно від їхнього походження та конфесійної приналежності.

Отець Омелян в одному із листів до рідних писав: «Я розумію, що стараєтеся про моє визволення. Але я прошу вас не робити нічого в цій справі. Учора вони вбили тут 50 чоловік. Якщо я не буду тут, то хто допоможе їм перейти ці страждання?.. Я дякую Богові за Його доброту до мене. Окрім неба, це єдине місце, де я хотів би перебувати. Тут ми всі рівні – поляки, євреї, українці, росіяни, латиші, естонці. З усіх присутніх я тут самотній священник... Тут я бачу Бога, який єдиний та однаковий для всіх, незалежно від релігійних відмінностей, що існують між нами. ...Коли я відправляю Службу Божу, всі вони разом моляться».

В іншому листі до близьких він написав: «Моліться за тих, хто створив цей концтабір та цю систему. Вони є самотніми, хто потребує молитов... Нехай Господь помилує їх».

За офіційними даними, в'язень №2399 помер 25 березня 1944 року від флегмони (гострого гнійного запалення) правої ноги. Насправді ж...

Про отця Омеляна Ковча широкий світ довідався, коли Папа Іван Павло II проголосив його блаженним мучеником під час своєї подорожі в Україну.

9 вересня 1999 року Єврейська Рада України присвоїла о. Ковчу звання «Праведник України», а 2009 року його визнано покровителем усіх священників УГКЦ.

Люди та Церква також про нього не забувають: у музеї «Тюрма на Лонцького» вшановують пам'ять про ув'язненого святого, у Польщі зняли фільм «В'язень Майданека», а на Перемишлянщині малюють ікони та лаштуються встановити пам'ятники.

Василь БІЛАС, «Історична правда»

75-ті роковини мученицької смерті блаженного Омеляна Ковча – пароха Майданека

25 березня в Українській Греко-Католицькій Церкві відзначили 75-ті роковини з дня мученицької смерті героя віри, блаженного священномученика Омеляна Ковча, який увійшов у історію як парох Майданека.

На цьому зупинився Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав під час недільної проповіді до вірних у Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві. «Блаженний Омелян Ковч привів до Спасителя сотні тисяч людей і дарував їм благодать прийняти прощення від нашого Спасителя», – сказав Предстоятель.

75 років тому, розповів Глава Церкви, він був замучений нацистами у концентраційному таборі «Майданек», – це територія сьогоденної Польщі біля Любліна, – саме за те, що рятував євреїв у час Голокосту. Ми знаємо, що там, серед концентраційного табору, саме він був той, який в імені Божому виголошував над головами сотень тисяч людей, які йшли до крематорію, оті слова: «Сину, доню, прощаються тобі твої гріхи».

Він був одруженим священником. І його родина, і навіть праведний митрополит Андрей Шептицький намагалися врятувати його від смерті в цьому конц-

таборі. Але о. Ковч відмовився. Він написав листа до своєї родини, в якому є такі слова: «Учора тут убили тисячі людей. Я тут – єдиний священник. Єдиний, хто може допомогти людям перейти у смерть і увійти у відкриті двері до дому Небесного Отця». Далі він пише: «Це єдине місце, окрім раю, де б я хотів бути. Бо тут я бачу Бога, який є один і той самий для всіх: українців, євреїв, поляків, латишів та інших народів». Ще каже в тому листі: «Коли я відправляю Службу Божу, вони всі разом зі мною моляться».

«Як цікаво, там, у концтаборі, де людина втрачала свою гідність, навіть втрачала своє ім'я, бо отримувала номер, саме цей священник повертав особі найвищу гідність, кажучи: сину, доню, прощаються тобі твої гріхи. Можливо, там, серед того пекла на землі, ці слова Божого прощення, сказані від імені нашого Спасителя його священником, парохом Майданека, показували всю свою силу, і тоді людина мала здатність встати, взяти своє ложе і йти вперед, навіть на смерть. Бо знала, що смерть – це не кінець, а лише поріг, за яким чекає відкритий дім Небесного Отця», – відзначив Блаженніший Святослав.

Глава УГКЦ пригадав, що десять років тому наша Церква проголосила блаженного священномученика Омеляна покровителем душпастирів УГКЦ. «Ми хочемо, щоб кожен священник нашої Церкви був взірцем, носієм духу, якого у своїй особі об'явив оцей герой християнської віри, геройський душпастир – блаженний священномученик Омелян», – додав Предстоятель.

Джерело: Департамент інформації УГКЦ

Ідентичність і сумніви: роздуми ченця у великому місті

Теологічний і філософський доробок Йозефа Ратцінгера надихає на роздуми й на проведення паралелей між академічною, університетською теологією та щоденним життям, між особистою вірою і проголошенням її іншим, пише отець Ігор Гнюс, ОР в тексті для журналу «Вербум». Коли ченця-домініканця скеровують до монастиря у великому пострадянському місті, у нього вже через кілька днів перебування там починають закрадатися сумніви: чи теологічні студії й монастирська формація мають якесь значення для всіх цих тисяч людей, яких він бачить у метрополітені чи в троллейбусі? Дехто, помітивши домініканця, одягненого в габіт і чорну капю, каже: «Гаррі Поттера обчитається», – інші: «О, дивися, Харе Крішна!»

Після такого досвіду подорожі в громадському транспорті на думку спадає притча про блазня, яку за К'еркегором цитує Йозеф Ратцінгер у «Вступі до християнства». До одного данського містечка приїздить цирк; починається вистава, але через недбалість працівників спалахує пожежа. Директор цирку посилає вже готового до виступу клоуна – у перуці й гримі – сповістити мешканців містечка про небезпеку, бо вогонь із цирку може перекинутися на їхні будинки. Клоун, вибігши на вулицю, емоційно розповідає містянам про загрозу пожежі, але вбрання, перука, грим на обличчі діють навпаки: мешканці містечка сміються, сприймаючи все це як рекламу вистави та професійну акторську гру клоуна, який прагне зібрати якнайбільше глядачів. Однак реальність невблаганна, вогонь із цирку перекидається на будинки, і містечко палає.

Притча як притча, уже п'ятдесят років тому вона була доволі давня, але чи сьогодні не діється щось схоже? Чи пасажирам метрополітену людина в чернечому вбранні не здається блазнем, який хоче заманити людей до свого «цирку»? Разом із професором Ратцінгером ми могли би спитати себе, побожних осіб: може, потрібно зняти середньовічне вбрання, щоб не відрізнятись від звичайних людей, може, тоді нас почують? А, може, ще у Святому Письмі й Катехизмі замалювати коректором незручні й занадто радикальні рядки, а з Меси зробити дискотеку для підлітків – і тоді всі повірять «клоунові»? Іноді виникає спокуса так вчинити. Проте спокуси потрібно відкидати, розбиваючи їх об Ісуса Христа як об скелю-фундамент. Втрата ідентичності Христової Церкви тут, на землі, провадить до духовної пустки, структурного й морального занепаду. На цьому Йозеф Ратцінгер наголошував у не менш важливій праці «Звіт про стан віри». Парафразуючи Честертон, він писав, що людям потрібна не Церква, яка змінюється разом зі світом, а Церква, яка змінює світ.

Інше питання, яке тривожить розум духовного сина святого Домініка і святого Томи Аквінського, полягає в тому, чи справді в сучасному світі ми маємо справу зі стовідсотковим атеїзмом. Виявляється, що навіть після років більшовицького й радянського терору і переслідування християнства більшість людей у щось та й вірить. Сьогодні доволі поширена теза «Бог – так, Церква – ні». І «Вступ до християнства» також допомагає зрозуміти, чи вона правдива в контексті християнського Об'явлення.

Симетричний відбиток цієї тези – думка, що «Ісус – так, Христос – ні» або «Ісус – так, Син Божий – ні», про що, зокрема, йдеться в праці Йозефа Ратцінгера «Нова пісня для Господа». Захоплення Ісусом сьогодні набуває різних форм: Ісус у кіно, Ісус в опері, Ісус – перший комуніст. Усі ці прояви інтересу – це сентиментальне квазі-релігійне піднесення, прагнення пізнати таємницю успіху Ісуса, Його внутрішню силу. Однак бракує зацікавлення тим, що говорив сам Ісус, що говорить про Ісуса віра Церкви, яка виростає з віри авторів Євангелій. Об'єкт захоплення – тільки людина Ісус; щойно ж ми визнаємо, що Він Син Божий, це робить Його кимось чужим, недосяжним, нереальним – і ніби підпорядковує Ісуса Церкві.

Ратцінгер писав про кілька причин такого ставлення, і варто згадати принаймні про три з них. Перша – це вплив протестантських біблеїстів, які відділяли «Ісуса історичного» від «Ісуса віри апостолів».

Друга – це так званий сучасний образ світу, світу тільки горизонтального й матеріального. Сучасна людина вже не розуміє християнського вчення про спасіння, у її особистому досвіді нема аналогів. Такі терміни як «покута», «жертва», «гріх» втратили автентичне значення, а слова «Христос», «Месія» стали порожньою фор-

мулою. Тому виявляється складно – якщо взагалі можливо – визнати Ісуса Христом, Сином Божим, Спасителем. Наслідок цього – доволі популярна зараз психологічна інтерпретація Євангелія як символічної історії для оздоровлення душі. У політичній сфері Ісус став революціонером, який визволяє пролетаріат від утистки багатів. Поняття «визволення», поєднане з міфом прогресу, замінило поняття «спасіння» в суспільно-політичному й індивідуально-психологічному вимірах. І якщо не йдеться про обдарування жертвним даром спасіння, а є лише поради щодо самоспасіння, то Церква в традиційному розумінні стає чимось дивакуватим, а навіть сіє згіршення; тоді вона не має сили й духовної влади, яку собі приписує.

Третя причина – це розмивання образу Бога як Особи. Від епохи Відродження й до сьогодні дедалі більшої популярності набуває деїзм. Бог, мабуть, дав імпульс Великому вибухові, кажуть деїсти, але, знаючи масштаби космосу, неможливо уявити Бога, який піклується про людину, якому небайдуже її життя та спасіння.

Якщо поставлено діагноз, то мусить бути якийсь рецепт ліків. І Йозеф Ратцінгер також підказує, що робити побожним людям і Христовій Церкві, щоб запобігти духовній катастрофі.

По-перше, питання про живого, істинного Бога мусить бути в центрі навчання, катехизації, проповідування. Необхідно проголошувати таємницю Бога, Творця й Відкупителя, у її цілісній величі. А ще – пам'ятати, що науковий образ світу не суперечить вірі: віра у створіння науково обґрунтована.

По-друге, особу Ісуса Христа треба показувати в повноті глибини й маєстату. Не варто говорити про «модного й сучасного» Ісусика, збиваючись на інтернет-сленг. Пізнаючи таємницю Ісуса Христа, людина в повноті починає розуміти себе саму, початок свого існування й перспективу вічного життя в контексті віри в Триєдиного Бога. Таємницю терпіння і смерті не можна по-справжньому зрозуміти без Христа Спасителя.

Нарешті, щоб усе це не залишилося порожніми звуками, потрібен простір до-свіду віри. У давнину таким простором були сім'я й парафія, проте зараз це, на жаль, змінилось. І тому завдання нової евангелізації й катехизації полягає також у тому, щоби творити Церкву як спільноту, де живе віра, де Боже Слово стає Словом життєдайним.

о. Ігор ГНЮС, ОР

Джерело: Католицький медіа-центр

Іспанія: кількість семінаристів, що приймають свячення, зросла на чверть

«Семінарія – місія всіх», – під таким гаслом в Іспанії відзначається традиційний День семінарії, започаткований ще 1935 року. Його святкують 19 березня, в урочистість святого Йосифа, обручника Пречистої Діви Марії. Але в тих регіонах, де 19 березня не є святковим днем, День семінарії відзначається в неділю, 17 березня. Метою Дня семінарії є сприяти покликанням до священства шляхом поширення обізнаності, спрямованої на все суспільство, зокрема, на християнські громади.

Єпископська комісія семінарій та університетів Іспанії підготувала та видала підготовчі матеріали як для дорослих, так і для дітей та молоді, в яких наголошує, що покликання до священничого служіння – це дар від Господа Бога для Церкви, що вимагає активної участі всіх християн як членів Тіла Христового: всі покликані молитись за семінаристів та сприяти їх приготуванню до священства. Для того, щоб Божий поклик був почутий у будь-який момент життя, необхідний приклад щоденної душпастирської праці, супровід перед вступом до семінарії, як також важливою є роль сім'ї та парафії.

Єпископська конференція Іспанії опрацювала нову дворічну програму приготування до священства згідно з основними принципами, окресленими в документі Конгрегації в справах духовенства «Дар покликання до священства».

Напередодні Дня семінарії Єпископська комісія семінарій та університетів оприлюднила статистичні дані про семінаристів Вищих та Малих семінарій стосовно 2018-2019 навчального року. Ці дані є дуже обнадійливими.

Кількість семінаристів, які прийняли рукоположення, зросла на 24 %. Найбільше нових священників висвячено в Мадридській дієцезії, за якою слідує Валенсія та Толедо. Хоч загальна кількість семінаристів зменшилась, але, одночасно, зменшилась кількість тих, що залишають семінарію, не довчившись до кінця. В цьому навчальному році у Вищих семінаріях навчаються 1203 кандидати на священство, а в Малих семінаріях – 918 семінаристів.

Джерело: «Vatican News»

Чому важливо молитися разом із дітьми?

Про цінність спільної молитви ми знаємо зі Святого Письма: «*Бо де двоє або троє зібрані в Моє ім'я, там Я серед них*» (Мт. 18, 20). Та чи в кожній родині існує така «традиція»?

Часто заклопотані батьки намагаються якнайшвидше справитися з хатніми справами та вкладають дітей спати, максимум даючи їм настанову: «Не забудь помолитися!» Та які переваги мають ті сім'ї, які щоденно спільно приступають до молитви?

ЄДНАННЯ СІМ'Ї

Сучасний темп життя, економічні тенденції диктують свої правила, а сімейні цінності асимілюються під тиском подій. Клопіткою працею люди будують своє майбутнє, впевнено крокуючи кар'єрними шаблями та отримуючи бажаний успіх. Проте, здобуваючи одне, ми втрачаємо той дорогоцінний час, який маємо присвячувати своїм найріднішим.

Час для спільної молитви – чудова нагода зупинитися від буденної гонитви, побути разом, подякувати Господеві за отримані дари та попросити того, що потребує Ваша родина.

НАВЧАННЯ – ПРИКЛАДОМ

Здається, відома усім річ, що дітей виховувати треба не словом, а прикладом. Тому якщо ви хочете, аби діти молилися щоденно – покажіть їм свою молитву. Очевидно, що до спільної молитви дітей треба залучати змалку, навіть коли дитинка ще не вміє говорити, та навіть тоді, коли ще зовсім маленька спить у колисці.

Ви знатимете потреби, мрії та переживання один одного

У який спосіб ви організуєте молитву, – будь-то читання Святого Письма чи промовляння установлених молитов – залежить від вашого вибору. Проте важливо говорити з Господом простими словами – дякуючи, просячи та запитуючи. Будьте сміливі у своїх молитвах, адже Господь говорить: «І буде так, що перш, ніж вони візвуть до Мене, Я озвуся; вони ще будуть промовляти, а Я їх уже вислухаю» (Іс. 65, 24).

Цієї сміливості та беззаперечної довіри до Бога навчаться і ваші діти. А ще, маючи таку практику, ви зможете краще розуміти потреби своєї жінки/чоловіка/дитини.

Фокусуючись на дітях, варто зауважити, що в такий спосіб вони вчаться озвучувати свої страхи та мрії Господеві, а для батьків – це слухна нагода запам'ятати сказане та придати особливого цінності почутому. Адже в щирій молитві перед Господом діти можуть сказати те, чого ніколи не скажуть батькам в очі.

МОЛИТВА – ЛІКУЄ!

Якщо день був нелегким, або раптом сталася якась сварка чи непорозуміння, молитва буде місцем зцілення. Це той час, аби визнати свої провини перед Господом та один перед одним. І не відкладаючи «на завтра» – помиритися!

Здобуваючи спокій в молитві...

Завершуючи день молитвою, ми отримуємо благословення на добру ніч. Часто батькам нелегко заспокоїти своїх чад перед сном. Тому користайте гарною нагодою і даруйте дітям тишість та спокій у спільній молитві.

Ольга ЧАПЛИК, «ДивенСвіт»

Чому не потрібно бити поклони у суботу та неділю: відповідь священника

Як правильно це робити, пояснив отець Ростислав Будзан, член Літургійної комісії Львівської архієпархії УГКЦ.

– **Що таке поклони? Коли їх слід бити?**

– Вочевидь, слід почати з того, що в Церкві розрізняють великі (доземні) і малі (поясні) поклони. І лише у Великому пості б'ються великі. Назагал поклін – це вияв покаєнної постви і знак почитання. І, припадаючи до землі, ми сповідуємо власну гріховність, а підводячись із колін – виявляємо визволення від гріха силою хреста Господнього, знак якого робимо на собі. Малі поклони робимо щоразу, коли хрестимося.

У всіх Східних Церквах, а перш за все у Церквах візантійської традиції, до якої належить Українська Греко-Католицька Церква, а також Православні Церкви, є великі поклони. Коли ми б'ємо їх, то, перехрестившись, повинні промовляти молитву святого Єфрема Сирина (IV ст.). А молитва «Претерпівий за нас страсти...» – це, власне, дослівний переклад латинської молитви, тому почути її можна не на кожній парафії.

– **Чи обов'язково поклони бити з молитвою, чи досить перехреститися, вживаючи традиційне «Во ім'я Отця і Сина і Святого Духа Амінь»?**

– Усе ж таки слід промовляти або Єфремову молитву, що є ідеальним у східній традиції, або «Претерпівий за нас страсти...». Бо маємо чіткий церковний припис, де зазначено, що саме потрібно говорити при доземних поклонах.

– **То коли заведено бити поклони?**

– П'ять днів у тижні під час посту належить бити поклони. А в суботу і неділю – ні. Бо субота і неділя – це завжди радісні дні: у суботу було зішестя в ад Христа, а в неділю – воскресіння Ісуса Христа. Тому суботи і неділі цілого року ніколи не є постами, і в ці дні поклони не б'ють. Так само недоречно, коли люди б'ють їх поза Великим постом – нема такого припису. Неправильно бити доземний поклін і під час Божественної Літургії.

Джерело: «Порадник»

7 правил доброго ранку

День починається зранку – коли ми, повні сил та енергії, прокидаємось, щоби змінити світ. І, як не дивно, але якраз вранці можна зіпсувати собі весь день. Щоби цього не сталося, пропонуємо вам декілька, сподіваємось, корисних правил.

1. РАНОК ПОЧИНАЄТЬСЯ ЗВЕЧОРА

Якими б творчими та непередбачуваними ми не були б, однак навіть найменші елементи планування присутні у всіх. Тому, вкладаючись спати, обдумаймо собі бодай «генеральний» алгоритм завтрашніх дій. І якщо вранці – неймовірно важлива нарада, не завадило би приготувати собі для цього потрібні речі, попрасований одяг, щоби потім не спустошити себе ранковою біганиною з непередбачуваними обставинами.

2. ДОЗВОЛЬ СОБІ ТИШУ

Хтось полюбляє прокидатись із гучною музикою і спілкуватись одразу й багато, а для кого ранок – це час зосередження. Про яку тишу йдеться? Повірте, але наша продуктивність буде значно вища, якщо після сну не одразу поринемо у безмір зайнятостей, але хоча б декілька хвилин залишимося у тиші з собою і Богом. Так, молитва. Саме вона здатна зібрати нас і допомогти рухатись у правильному напрямі. Бог благословляє, ми запрошуємо Його у свій світ і сьогоднішній конкретний день.

3. СНІДАЙ

Сніданок – це звичка, причому лише від нас залежить, шкідлива чи корисна. З першого прийому їжі розпочинає свою роботу вся травна система, тому ігнорувати цей ритуал щонайменше не варто. Звісно, не слід змушувати себе добряче попоїсти, якщо немає апетиту, але бодай мінімально снідати – необхідно для здоров'я.

4. РУХАЙСЯ

Це чудово, якщо на цей тиждень заплановане декількаразове тренування. Але ранкова руханка – це такий собі холодний душ для організму. Для цього не треба вставати за 2-3 години раніше: можна й за 10 хвилин встигнути добряче прокинутись.

5. ЧИТАЙ

Ні, не пошту і не фейсбук, і навіть не інстаграм. Все це, особливо вранці, засмічує наші мізки. Складно увияти, але 2-3 сторінки будь-якої літератури щоранку здатні активізувати нашу інтелектуальну сферу, яка, будьмо відверті, давно засихає на просторах соцмереж.

6. НАСОЛОДЖУЙСЯ ЧАСОМ ІЗ БЛИЗЬКИМИ

Так, вранці усі поспішають, але тих декілька кавових хвилин абсолютно достатньо для того, щоби сказати тому, хто поруч, добре слово, підбадьорити, побажати успіху. На жаль, ми частіше встигаємо наговорити якихось дурниць. Але пам'ятаймо, що ранок – батареяка усього дня, тож подбаймо, щоби всі ми із нашого дому виходили усміхненими.

7. ЗНАЙДИ МОТИВАЦІЮ

Не таємниця, що бувають такі ранки, коли не в силах допомогти ані кава, ані улюблена музика. Однак саме вони потребують окремого емоційного заряду. Знайди для себе мотиватор на сьогодні: прочитай історію когось із визначних людей, яким вдалося перебороти самих себе, і надихайся. Світ повен добрих прикладів, які здатні допомогти нам у наших проблемах.

Тетяна ТРАЧУК, «ДивенСвіт»

Скільки разів перекладена... Біблія?

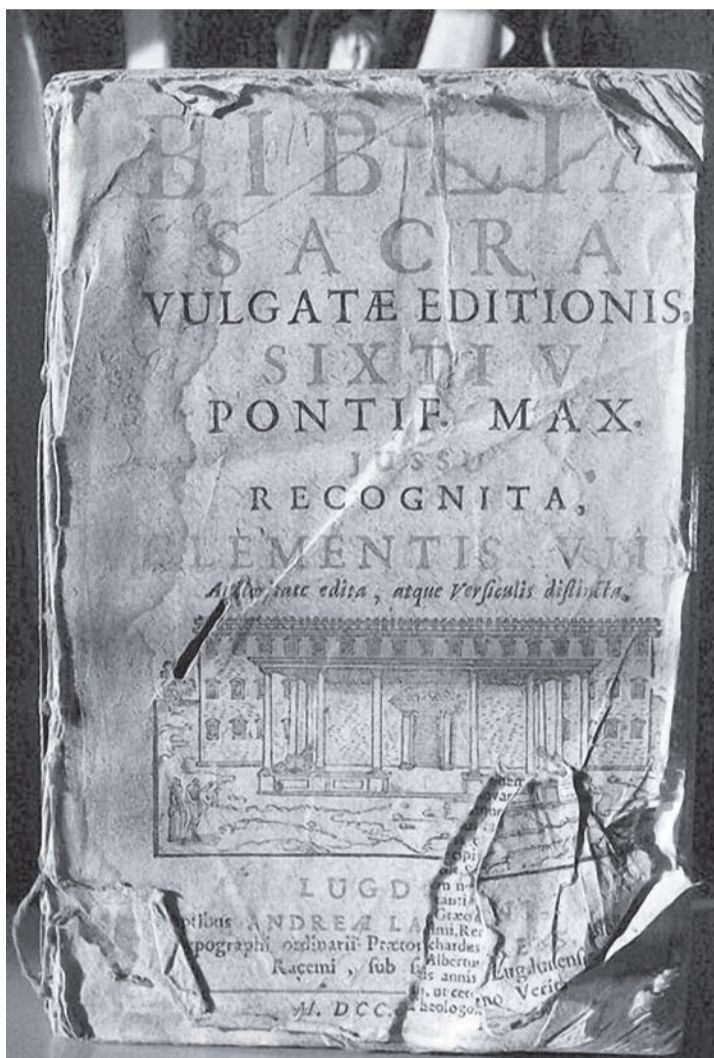
Згідно з деякими джерелами, Біблія (Старий і Новий Заповіт) перекладена на 670 мов. Сам Новий Заповіт був перекладений на 1500 мов, а частина Писань (одна книга, псалом або фрагмент Старого або Нового Заповіту) – майже на 3000 мов.

Якщо ви думаєте, що це багато, то варто пам'ятати, що 3000 – це менше, ніж половина мов, які зараз використовуються в усьому світі. Зі 7097 мов, що використовуються сьогодні, близько 4000 використовують письмову систему, що означає, що досі існує можливість перекласти Біблію ще на, скажімо, тисячу мов.

Септуагінта і перші переклади Біблії

Перші переклади Біблії з'явилися приблизно в III-му столітті до нашої ери, коли александрійські євреї почали використовувати грецьку мову (lingua franca того часу), тим самим виштовхуючи іврит на маргінес. Перший переклад, який іноді називають «грецьким Старим Заповітом», більше відомий як Септуагінта. З'являється навіть як цитати в Новому Завіті (особливо в листах св. Павла), а також в апостолів або грецьких Отців Церкви. Дякуючи святому Джерому, стало зрозуміло, що Септуагінта – не єдине джерело, яким користувалися апостоли, – так само, як автори Нового Заповіту використовували писання на івриті та грецькій мові (особливо цитуючи Ісуса).

Назва «Septuagint» («70»), згідно з традицією, походить від того, що грецький король Єгипту Птолемей II Філадельф попросив 72 єврейських учених (шість із кожного з 12 племен Ізраїлю) перекласти Тору з івриту на грецьку мову. Кожному з них доводилося працювати окремо, і вкінці вони повинні були обмінятися своїми перекладами та обрати остаточний варіант. Однак, коли виявилось, що всі переклади були однаковими, це було сприйнято як знак від Бога.

Святий Єронім і Вульгата

Переклад, написаний на грецькій мові Koine (лінгва франка в середземноморському басейні в пізній античності; також називається александрійським діалектом), спочатку містив тільки Тору (перші п'ять книг єврейської Біблії, так зване П'ятикнижжя). Протягом двох-трьох століть перекладалися наступні книги. Переклади були завершені в 132 р. до н.е. Цей ранній переклад став основою для подальшого перекладу на латинську мову («Vetus Latina»).

Навіть якщо ранні християни володіли грецькою мовою, то потреба в латинському перекладі Писань зростала з поширенням віри в Римську імперію. Вже у другому столітті багато перекладів з'явилися навколо Італії та північної Африки (з багатьма доповненнями та помилками). Святий Єронім (великий перекладач Біблії з івриту та грецької мови на латинську, творець Vulgate) визнав, що до четвертого століття було створено «стільки текстів, скільки й рукописів».

У 382 році Папа Дамасій I запитав Єроніма про остаточну версію Євангелія на латині (яка повинна була базуватися на вже досить поширеній «Vetus Latina»). Єронім пішов ще далі й переклав наступні біблійні книги, використовуючи оригінальні івритські та грецькі тексти, а також Септуагінта (який був у його монастирі у Вифлеємі). Переклад настільки добре сприйняли, що він, зрештою, замінив «Vetus Latina». Вульгата стала широко використовуваним латинським перекладом Біблії. Трентська рада (1545-1563) визнала Вульгату «автентичною в публічних читаннях, дискусіях, проповідях», що було обов'язковим аж до 1979 року, коли була опублікована Неувульгата (зредагована версія Вульгати).

Переклад Наталії ПАВЛИШИН
Джерело: dyvensvit.org

Похоронні забобони як вияв нездорової віри

«Коли люди перестають вірити в Бога, вони починають вірити в усе інше» (англійський письменник-християнин Г.К.Честертон)

Отець Миколай Микосовський, священник-василіанин, поділився якимось своїми спостереженнями з похоронів: «Ховаю різних людей: бідних і багатих, молодих і старших тощо... І що я зауважив? Що майже кожен начебто християнський похорон оповитий грішними забобонами (помилковою вірою), якимось напів'язичництвом... А ми християни чи хто?» Відтак священник склав «рейтинг» найпоширеніших похоронних забобонів, яким хочемо поділитися з нашими читачами.

ПЕРЕВЕРТАННЯ КРИСЕЛ

Люди мають дивне переконання, що смерть сидить на кріслі поруч з небіжчиком, і коли випроваджують тіло померлого з оселі, бажають у такий спосіб немовби вигнати смерть на вулицю. І ще щоб на них не сів ніхто із живих. Але ж якщо маємо померти, то помremo й без цього. Забобони не врятують нітрохи.

РОДИЧІ НЕ МОЖУТЬ НЕСТИ ТРУНИ

Не роблять це тому, щоб потім померлі не подумали, що їх смерті раді або щоб не відправитися опісля слідом за ними. Тому не раз просять про це чужих. А якщо нема кому з неродичів нести труну? Буває ж таке, що на похороні обмаль присутніх. Чув про випадки, що навіть священник з дяком несли домовину. Тому треба поступати второпно. Я, буває, кажу, що труну мають нести ті, що мають силу та бажання. І так само у випадку з хрестом на могилу.

ЗАБОРОНА ДІТЯМ БУТИ НА ПОХОРОНІ

Найменші теж мають знати, що смерть існує, тому їх треба поволі до цього факту готувати. Кажуть, що якщо діток забирають від покійного в інше місце, вони згодом можуть мати перед смертю великий страх, боячись чи не всякої тіні. Наше земне життя не раз крокує поряд з дійсністю смерті. Все – у руках Всевишнього.

Закривання дзеркал щільною тканиною

Забобонні люди думають, що дзеркало може бути як «пастка» для померлої особи: вона нібито, заглянувши у нього, буде швидко «полонена», адже не відразу відправляється у потойбіччя. Треба знати, що душа покійника відразу після фізичної смерті стає перед Богом на особистий суд, здаючи звіт з цілого життя, а не вештається без потреби по світі.

ТРИРАЗОВЕ ПІДНІМАННЯ ДОМОВИНИ НАД ПОРОГОМ

До слова, коли тричі підносять труну з небіжчиком над порогом (так само і при виході з церкви), то така поширена нині практика походить саме з темного язичництва. Якщо спитатися, чому так роблять, ніхто не дасть раціональної відповіді. Річ у тім, що в давнину наші предки були, як знаємо, язичниками і вірили, що в порозі помешкання живе... домовик, тобто злий дух. Отож, виносячи померлих надвір, з ним прощалися. А нині для чого робити таке «прощання» з нечистою силою і що це має спільного зі здоровим глуздом та й взагалі з християнською вірою? З покійними ми прощаємося в час самого похорону, коли триває так зване «останнє цілування».

А з якими забобонами на похоронах стикаєтеся ви?

За матеріалами: о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ, if.osbm.info

Кардинал Ендрю Йом: «ні» абортів і карі смерті

«Кожна людська особа має священну і невід'ємну гідність, а життя є недоторканим від моменту зачаття. Те, що ми мусимо зробити, – це прийняти кожне життя таким, яким воно є, від моменту зачаття під відповідальністю батька та матері. Крім того, оскільки кожне життя є під спільною відповідальністю нашого суспільства, ми повинні намагатись покращити загальні системи соціальної опіки, аби допомогти батькам народжувати та виховувати своїх дітей», – на цьому наголосив кардинал Ендрю Йом Су Джун, архієпископ Сеулу у Південній Кореї, промовляючи під час зустрічі руху «За життя», організованої в корейській столиці Єпископською комісією з питань сім'ї та життя, в якій взяли участь близько тисячі юнаків та дівчат, а також священники, монахи та монахині і лідери церковних рухів.

Під час урочистої святої Меси, яка передувала маршу, кардинал Ендрю Йом пригадав доктрину Католицької Церкви «за життя», наголошуючи на тому, що «ембріони мають бути захищені та шановані як незалежні істоти», і їх не можна вважати власністю матері чи батька. Людська гідність, за словами кардинала, не може бути зумовленою голосом більшості чи згідно із соціо-економічними стандартами.

А говорячи про кару смерті, архієпископ Сеулу пригадав слова Папи Франциска під час Всесвітнього конгресу проти карі смерті, що відбувся у лютому минулого року, коли Вселенський Архиєрей підкреслив, що людське життя є найважливішим та фундаментальним даром, як також джерелом усіх інших людських прав. Тому кара смерті є великою кривдою та гріхом супроти цього фундаментального людського права. Архієпископ закликав усіх політичних лідерів та членів урядів вжити заходів, аби повністю усунути кару смерті в усіх країнах.

Зараз тема абортів та карі смерті стає дедалі дискусійнішою серед корейського суспільства. Незабаром Конституційний суд Південної Кореї має висловитись щодо цих питань: насамперед, щодо конституційності рішення легалізації абортів, а також стосовно можливості зміни національної судової системи та скасування карі смерті.

Джерело: «Vatican News»

5 дієвих засобів проти смутку від святого Томи Аквінського

Є дні, коли ми переживаємо горе. Ми не можемо позбутися внутрішньої стагнації. Це, у свою чергу, перешкоджає стосункам з іншими. Як подолати смуток і почати мислити позитивно? Святий Тома Аквінський пропонує п'ять дивно ефективних способів (Summa Theologiae, I-II, q. 38).

Зроби собі приємність! Богослов ще сім століть тому передбачав, що келих доброго вина і шоколад є ефективним «коректором» настрою.

Виплачя! Кожна неприємність, затиснута в собі, ще більше болить. Натомість, коли вилляти біль назовні, – біль зменшується. Адже печаль поглиблюється, якщо біль не знаходить виходу. Прошу – поплач дужче, доки не відчуєш, як біль тебе відпускає.

Поділися своїм болем із друзями! У час смутку ми схильні сприймати все в темних тонах. Добрим антидотом проти цього можуть стати наші друзі. Інколи досить написати їм повідомлення чи зателефонувати.

Споглядай світло істини! Добрим бальзамом проти смутку може бути «fulgor veritatis» (ясраве світло істини),

про яке говорив святий Августин.

Прийми ванну і подрімай! Мабуть, не сподівалися на таку раду від поважного середньовічного мислителя, але теолог вважає, що найкращими ліками від смутку є купіль і сон. Тілесні ліки можуть усмирити хвороби душі. Тіло і душа є настільки поєднаними, що разом творять єдину особу.

*Адаптація Наталії ПАВЛИШИН
Джерело: «ДивенСвіт»*

Митрополит Олександр (Драбинко): Немає жодних захоплень храмів і побоїщ, які обіцяли в РПЦ

15 грудня 2018 року відбулася подія, яку багато хто називає історичною: на Об'єднавчому соборі було проголошено створення помісної Православної Церкви України, ухвалено її Статут і обрано голову – ним став митрополит Епіфаній (Думенко). 6 січня у Стамбулі з рук Вселенського патріарха Варфоломія він прийме Томос. Яким відтепер є статус УПЦ МП і митрополита Онуфрія? Що буде з лаврами? Як розвиватимуться події далі? На ці питання у блиц-інтерв'ю UAportal відповів митрополит Переяслав-Хмельницький і Вишневський, учасник Об'єднавчого собору Олександр (Драбинко), який 19 січня разом зі своєю парафією перейшов до ПЦУ з лав УПЦ МП.

– На своїй сторінці в Facebook ви опублікували офіційну заяву. Це офіційний символ вашого відходу з УПЦ МП?

– Не те, щоб відходу. Це своєрідна декларація. Декларація про те, що я прийняв для себе рішення: я є членом помісної Української Православної Церкви, яка виникла 15 грудня у Святій Софії в зв'язку з об'єднанням в нову релігійну організацію, конфесію, яка має всі права канонічної повноцінної автокефальної Православної Церкви і є сестрою-Церквою в сім'ї помісних Церков світу.

– Що тепер з УПЦ МП? Який статус вона тепер має?

– Статус УПЦ МП? Це єпархії Російської Православної Церкви на території держави Україна, які об'єднані в квазіформу, що називається «Українська Православна Церква».

– Але вона як і раніше канонічна? Благодать Господня звітти не пішла?

– Так, звичайно, благодать з неї нікуди не йшла. Вона в односторонньому порядку розірвала євхаристійне спілкування з Вселенським Патріархатом. Я не знаю, якими будуть подальші дії Патріарха Варфоломія, оскільки канонічним митрополитом Київським і всієї України він визнає новообраного митрополита Епіфанія. Вже відбулась телефонна розмова, і Патріарх привітав його. Тобто посаду митрополита Київського і всієї України з точки зору Константинополя нинішній митрополит Онуфрій займає незаконно. Це паралельна структура.

– Що тепер з митрополитом Онуфрієм? Який його статус?

– Виходячи з того листа Патріарха Варфоломія митрополиту Онуфрію, який вже було опубліковано, можна робити певні висновки. Зокрема, там сказано: «Після виборів Предстоятеля Української Церкви [...] Ви не зможете еклізіологічно і канонічно носити титул митрополита Київського».

– Що тепер буде з лаврами?

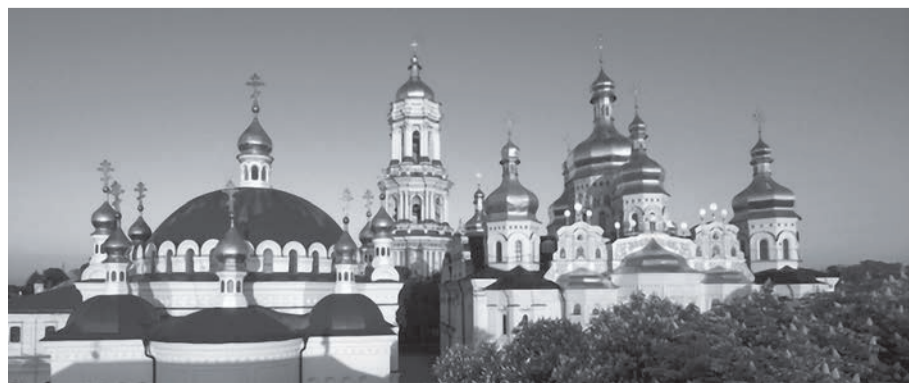
– Лаври перебувають у тому ж статусі, в якому вони перебували. Власне, як і всі інші парафії, єпархії. Якщо брати як спільнота православних віруючих, які в них проживають, є юридичною особою й орендарями лаврських приміщень, виявлять бажання приєднатися до Української Помісної Церкви, жодних проблем не виникне. Якщо ж не забажають, то залишаться в тому статусі, в якому вони перебувають – в статусі Російської Православної Церкви в Україні. Яка переукладе або буде діяти на підставі колишніх домовленостей з оренди цих приміщень.

– Ваш прогноз – як розвиватимуться події далі?

– Я сподіваюся, події розвиватимуться мирно, спокійно. Як бачите, захоплень храмів і побоїщ, які обіцяв Новінський і деякі інші представники як РПЦ, так і нашого політичного істеблшменту, не відбувалося, не відбувається і, я сподіваюся, не відбудеться.

Я би сказав, що зараз йде «переварювання інформації» того, що сталося. Як я розумію, рішення будуть ухвалюватися згодом. Напевно, процес буде більш активним тоді, коли буде отримано документ, Томос, тобто після 6 січня.

Джерело: «Релігійна правда»

Чому дружина для мене важливіша за дітей

Зазвичай о 8:30 вечора я даю своїм двом дочкам-підліткам такий собі «застережливий постріл», а о 9-й вечора я вже відкритим текстом кажу: «Вам пора йти в свою кімнату». Я говорю це майже щовечора. І кожного разу вони сперечаються: «Чому ми повинні лягати спати о 9-й? Ми вже не маленькі!»

«Вам не обов'язково лягати спати, ви можете займатися чимось іншим у своїй кімнаті, – але прошу вас піти з вітальні. Ми з мамою не бачили один одного весь день, скучили, і це – наш час, ми хочемо поспілкуватися».

Дівчата, звісно, закочують очі і фиркають, однак ідуть до своєї кімнати.

Чесно кажучи, це правило існувало у нас вдома з незапам'ятних часів. Ми є батьками ось уже 15 років, і ніколи не було такого, щоб діти займали весь наш час повністю протягом всього дня. Так, звичайно, ми дуже багато займаємося ними – але не 24 години на добу. Ми любимо наших дітей, і, безумовно, вони відіграють важливу роль в нашому житті. І ми завжди будемо підтримувати їх і допомагати їм.

Але є ще «ми». Наші стосунки. І ми все ще повинні приділяти увагу тому, щоб ці стосунки залишалися міцними, близькими і здоровими. І ось чому це так важливо:

3. Після того, як діти виростуть, ми залишимося удвох.

Ніщо не триває вічно. Наші діти скоро виростуть і «вилетять з гнізда». Не знаю, як ви, але я особисто не збираюся плакати своїх 30-річних дітей і виділяти їм ще одну кімнату – нехай живуть самостійно.

Так ось, коли вони пойдуть від нас, заведуть свої сім'ї і будуть рости своїх дітей, мені б хотілося, щоб наші стосунки з дружиною залишилися такими ж міцними і близькими, як на самому початку. І для того, щоб забезпечити собі подібне майбутнє, ми повинні працювати над стосунками вже зараз. Саме наші стосунки, а не наші діти, повинні бути пріоритетом.

4. Нам треба показати дітям достойний приклад.

Як я вже говорив, діти дивляться на нас і беруть із нас приклад. Саме в нас вони вчаться, як треба вибудовувати і підтримувати стосунки. Я часто кажу: «Виховувати потрібно дорослих, а не дітей». Не знаю, як ви, але я би хотів, щоб мої діти вирости з нормальним здоровим ставленням до побачень, закоханості і сім'ї.

Саме тому здорові стосунки з моєю дружиною є для мене пріоритетними – адже діти вчаться, дивлячись на нас. Тому дружина для мене – на першо-

му місці, а діти – на другому. На дуже близькому до першого, другому – але все ж другому.

В кінці дня всі ми буваємо втомленими і напруженими. І так, ваші діти потребують вас, вони дуже важливі. Вони – на важливому другому місці після вашої дружини. Не друзі, не колеги, не товариші по захопленнях і хобі. Діти і дружина. І ви повинні піклуватися про дітей, але в першу чергу – дбати про збереження хороших стосунків у вашій парі. Коли діти бачать, як батько любить їхню маму, і як мати цінує батька, вони набувають впевненості в тому, що вони – теж любими, важливі і цінні, вони набувають впевненості в навколишньому світі.

Ми живемо в божевільному графіку. Справи-справи-справи. І постійно діти – ми приділяємо дітям море уваги. Саме тому рівно о 9-й вечора кожного дня я прошу своїх дітей піднятися до себе в кімнату. Саме тому ми з дружиною кілька разів на місяць обов'язково плануємо побачення і виходимо кудись удвох. Тому що це важливо. Тому що першими з'явилися «ми».

Майк БЕРРІ, «Родина»

Чи перша шлюбна ніч – це ніч після шлюбу?

Шлюбна ніч – одна з найважливіших та унікальних подій між чоловіком і дружиною. Про це варто подумати перед весіллям, щоб і після багатьох років її можна було пам'ятати як щось дійсно особливе і тільки ваше.

При підготовці до весілля часто зосереджуємося на одному конкретному дні. Список речей, які потрібно зробити, здається нескінченним. Хочемо, щоб воно було досконалим – таким, як ми собі мріяли.

Думаємо й про те, як підготуватися шлюбної ночі. Іноді, поміж тим, що треба зробити, це питання не надто нагальне, або відчуваємо себе незручно говорити прямо. Можливо, сподіваємося, що це відбудеться спонтанно і природно...

Варто спробувати влаштувати цей момент і поговорити про це зі своїм нареченим чи нареченою. Це дуже важливо. Є кілька основних питань, на які ми повинні відповісти.

ПЕРШ ЗА ВСЕ: КОЛИ?

Це залежить тільки від вас, але... Як впливає з назви, шлюбна ніч – одразу після весілля. Якщо ви зосередилися на чистоті ваших стосунків, це ваша перша ніч разом. Та чи це найкращий час для першого разу?

Адже, швидше за все, ви будете дуже втомлені. Часто перед великою подією дійсно багато роботи і всяких клопотів. Приїжджають гості, ви повинні приділити їм увагу, раптом з'являється ще безліч непередбачуваних проблем, які потрібно вирішувати негайно.

Цілком імовірно, що в ніч перед своїм шлюбом ви заснете аж на світанку. Величезна емоційна напруга – все це надзвичайно втомлює. А вже за кілька годин ви повинні стояти перед вівтарем.

ДРУГЕ: ДЕ?

Так само, як перед весіллям ми вибираємо церкву для нашої церемонії і зал для святкування, треба думати про місце, де вперше «станете одним тілом». Так, це звучить велично, бо це великий момент.

Думаю, що кожен уявляє собі це по-своєму і має різне бачення місця. Для деякого спальня в довгоочікуваній спільній квартирі буде ідеальною, для інших – прекрасне ліжко в розкішному готелі під час «медового місяця», для ще когось може лоно природи. Незалежно від місця, знайте бачення вашої коханої людини. І варто поєднати ваші очікування. Не випадково, а заздалегідь домовтеся.

ПО-ТРЕТЄ: ЯК?

Ні, ні, це не сплануйте все від А до Я. Це було б досить складно. Маю на увазі підготувати правильний настрій. Поговоріть про те, які деталі важливі для кожного з вас, яку атмосферу ви очікуєте.

Спеціально для жінок, напевно, потрібна особлива аура цієї події. Тому, панове, переконайтеся, що ваша дружина надовго запам'ятає її.

ПО-ЧЕТВЕРТЕ: ЧОГО Я БОЮСЯ?

Все, що є новим, часто збільшує наші страхи. Так і зі шлюбною ніччю. Зазвичай перша близькість може бути не такою комфортною фізично, як ми думаємо. Ми також можемо бути збентежені або зосередитися на різних комплексах. Варто чесно поділитися своїми страхами, щоб перетворити їх на розуміння і ніжність.

НІЧОГО НЕ ВІДБУВАЄТЬСЯ ДВІЧІ

Такої ночі, як ця перша ніч – не буде. Вони будуть різними, їх буде багато. Вони, ймовірно, будуть привабливіші, принесуть більше насолоди й задоволення. Але вони загубляться десь у нашій пам'яті, їх замінять інші ночі, коли ви пізнаватимете один одного.

Однак ця перша ніч буде втаємничена у серці, як щось унікальне. Тож добре поймайте, щоб вона була однією з найкрасивіших у вашому шлюбі.

Переклад Наталії ПАВЛИШИН з Aleteia.pl

1. Здоровий шлюб є наріжним каменем сім'ї.

Наріжний камінь вашої сім'ї – не ваші діти. Вони – частина фундаменту і велика частина всього, але не вони тримають на собі всю цю конструкцію. Найважливіша частина – це ви і ваша дружина чи чоловік, ваш партнер протягом вашого земного життя. І ваші діти дивляться на вас, беруть із вас приклад і, звіряючись із вашим досвідом, вибирають свій напрямок.

2. До того, як з'явилися діти, були «ВИ» – ваша пара.

Спочатку дітей не було. Спочатку ми закохалися один в одного, разом прогулювали заняття, базикали до ранку по телефону (він тоді ще висів на стіні, і у нього був довгий шнур), і врешті-решт вирішили залишитися разом назавжди. Ми були на початку. І ми затіяли всю цю сімейну історію. І тільки після цього з'явилися наші прекрасні діти. І ми страшенно цьому раді і вдячні, оскільки вони дають нам стільки світла і радості. Але наш союз – священний. І саме цю сакральність ми повинні з усіх сил охороняти.

3 Назарету до Лорето: коротка історія Святого Дому

25 березня Папа Франциск здійснив прощу до санктuario Святого Дому в Лорето, де підписав післясинодальне Апостольське напоумлення у формі Листа до молоді. Як черговий етап синодального шляху він обрав місце, пов'язане з поклонанням Пресвятої Богородиці.

Згідно з давньою традицією, в санктuario в Лорето зберігається назаретський будинок Матері Божої. Помешкання Марії в Назареті складалося з двох частин: перша – це печера, вписана в скелі, яку до сьогодні вшановують у базиліці Благовіщення в Назареті, а друга – це мурований будиночок, який стояв перед печерою.

Згідно з усним переданням, у 1291 році, коли хрестоносці були вигнані з Палестини, після поразки в битві біля Аккону, ангели в чудесний спосіб перенесли мурований будинок Діви Марії спочатку до Іллірії, а потім – на територію міста Лорето.

Сьогодні, беручи до уваги нові документальні дані, результати археологічних розкопок основи будинку, резуль-

тати філологічних та іконографічних досліджень, дедалі більше підтверджується гіпотеза, згідно з якою, цеглини Святого Дому були перевезені до Лорето на кораблі. Крім того, в нещодавно віднайденому документі, датованому 1294 роком, є згадка про те, що Нічфоро Анджелі, король Епіру, видаючи свою дочку заміж за короля Неаполя, віддав їй у придане, поряд з іншими дорогоцінними речами, «святі цеглини, взяті з будинку Пречистої Діви Марії». Дані цього документу збігаються зі свідченнями деяких учених, які на початку цього століття стверджували, що бачили у ватиканських архівах інші документи, в яких згадується та сама візантійська родина Анджелі, або Де Анджелі з XIII століття, яка зберегла цеглини Святого Дому в Назареті від зруйнування мусульманами й перевезла їх до Лорето, збудувавши там каплицю.

Археологічні розкопки підтвердили деякі дані усного передання, а саме, що Святий Дім не має власного фунда-

менту, а його опорою служить вуличне каміння. Дослідження архітектурної структури та її порівняння з печерою в Назареті вказують на те, що обидві частини збігаються. Цікавими є також деякі написи, вирізьблені на цеглинах Святого Дому. Експерти вважають, що вони мають єврейсько-християнське походження і дуже подібні до написів, які знайшли в Назареті.

Святий Дім на початку мав лише три стіни, оскільки східна частина (там, де тепер стоїть вівтар) була дуже пошкоджена. Висота цих трьох стін сягає близько трьох метрів. Зовні Святий Дім був обмурований цеглою місцевого походження з метою збереження первісної будівлі, проте на початку XVI століття, за бажанням Папи Юлія II, цю цегляну стіну замінили мармуровими плитами, а митці італійського Ренесансу вирізьбили та оздобили їх за проектом архітектора Браманте.

Джерело: «Vatican News»

В Іраку знайшли безцінне рукописне Євангеліє грецькою мовою

В іракському м. Мосул виявили унікальний екземпляр Євангелія, написаний вручну грецькою мовою і потім перекладений арамейською й ассирійською мовами. Цінна знахідка датується 1860-м роком, повідомляє телеканал «As Sumaria».

Отець Таутілу Масуд, священник однієї з православних церков Мосула, в яку передали знайдений манускрипт, вважає цю знахідку безцінною. «Вона служить зайвим підтвердженням християнства в Іраку і як символ того, що християни хочуть повернутися в

Мосул, у свої будинки», – сказав священнослужитель і закликав усіх, кому вдасться знайти в місті будь-які релігійні книги, зв'язуватися особисто з ним: «Ми збережемо цю спадщину для нащадків».

Згідно з офіційними даними, християни становлять близько 3% від 38-мільйонного населення Іраку. Після початку військових дій 2003 року й активізації ісламських радикалів десятки тисяч християн покинули Ірак, сотні вірян були страчені або насильно звернені в іслам.

До 2014 року, коли Мосул був захоплений терористами з радикального угруповання «Ісламська держава», місто вважалося історичним центром несторіанського християнства. У ньому поховані кілька пророків, що згадуються в Старому Завіті. За три роки, протягом яких терористи утримували Мосул, багато християнських пам'ятників і місць поклоніння вірян були знищені.

Джерело: «Релігійна правда»

Вітаємо ювілярів!

У травні святкують ювілеї:

40-річчя священства – о. Борис КОВАЛЬЧУК (15.05)
35-річчя священства – о. Ярослав ВОВК (20.05)
30-річчя священства – о. Степан ГЛУШАК (07.05)
25-річчя священства – о. Віктор КУРМАНОВИЧ (22.05)
25-річчя священства – о. Ігор КРИВЕЙКО (26.05)
20-річчя священства – о. Степан ЖУК (31.05)
15-річчя священства – о. Іван МИХАЙЛЮК (02.05)
15-річчя священства – о. Іван ПАЛІСА (02.05)
15-річчя священства – о. Олег ЛАЗУРКЕВИЧ (04.05)
15-річчя священства – о. Євген СТАНІШЕВСЬКИЙ (20.05)
10-річчя священства – о. Роман ЯЦИК (03.05)
10-річчя священства – о. Тарас МИХАЛЬЧУК (03.05)
10-річчя священства – о. Павло ДРОЗДЯК (17.05)
10-річчя священства – о. Дмитро ГРИНИК (17.05)
10-річчя священства – о. Роман КІСІЛЬ (28.05)

65-річчя уродин – о. Ярослав ЧУХНІЙ (12.05)
60-річчя уродин – о. Ярослав РІЙ (20.05)
55-річчя уродин – о. Теодор ЗАБЛОЦЬКИЙ (01.05)
45-річчя уродин – о. Богдан КАЛАТИН (12.05)
45-річчя уродин – о. Ярослав КУПЧИНСЬКИЙ (22.05)
45-річчя уродин – о. Михайло РОЗПЕНДОВСЬКИЙ (31.05)
35-річчя уродин – о. Юрій ЧОРНІЙ (06.05)

Березнева зустріч школи духовності та євангелізації

29-30 березня відбулася чергова зустріч у школі духовності та євангелізації Львівської архієпархії. Про жінок Старого та Нового заповітів учасникам школи розповідав ієромонах Йоан Лубів, ЧСВВ. Дружина Лота, що не послухала наказу Господа не оглядатися, перетворилася на соляний стовп. Отож, послух у вірі є фундаментальним. Рахав, блудниця, навернулася й переосмислила своє життя. Самарянка зустріла Христа, і ця зустріч перемінила її життя та думання.

Школа має свій осідок у монастирі св. Альфонса (м. Львів, вул. Замарстинівська, 225).

Повідомила п. Віра ЦЕНГЛЕВИЧ,
голова Катехитичного центру Львівської архієпархії

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів
посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
Заступник редактора:
Олена КУНИНЕЦЬ
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і
редагувати матеріали. За достовірність фактів відпо-
відає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і
відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Ре-
дакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____